Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
ΝΕΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ..... Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ	3
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (περιληπτικὸν κήρυγμα) Ξενοφῶντος Διαμαντοπούλου	4
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ..... Γεωργίου Μπεμπῆ	5
ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΩΝ ..... Παύλου Παυλίδου	6
ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ; Τοῦ Θεοφ. Γερμανοῦ Πολυζωΐδη, Ἐπισκόπου Νύσσης	7
MOTHER (ποίημα) ..... James J. Metcalfe	7
Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ Πρεσβ. Ν. Η. Γεωργακοπούλου	8
ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ (προσχολικὴ ἡλικία) Φιλίππου Δ. Ἐμμανουὴλ	9
Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (1ον) Ἀρχιμ. Φ. Β. Ἀχλαδᾶ	10
GOYA'S NATIONAL COUNCIL MEETING By Stephen P. Pendias	12
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ	13
A TRIBUTE TO THE SUNDAY SCHOOL TEACHER By Phocas Angelatos	14
SAINT PAUL'S FRATERNAL ORDER By Constance Soulias	15
CHOIRS AND G.O.Y.A.	16
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ (Ἀρχιεπισκοπή, Γραφεῖον Ἑλληνικῆς Παιδείας, Γραφεῖον Κατηχητικῆς Παιδείας, Γραφεῖον Πρωτοσυγκελλίας, Κοινοτικά, Ἐκ τοῦ Χριστιανικοῦ Τύπου, Ἐκδόσεις)	17

«... Σὲ νῦν, τὸν μέγιστον Θεόν, παρακαλῶ εἴης πρᾶος τε καὶ εὐμενὴς τοῖς σοῖς ἀνατολικοῖς· εἴης πᾶσι τοῖς σοῖς ἐπαρχιώταις, ὑπὸ χρονίου συμφορᾶς συντριβεῖσι.... Καὶ ταῦτα γε αἰτῶ οὐκ ἀπεικότως, ὦ Δέσποτα τῶν ὅλων, ἅγιε Θεέ· ταῖς σαῖς γὰρ ὑφηγήσεσιν ἐνεστησάμην σωτηριώδη πράγματα καὶ διήνυσα τὴν σὴν σφραγῖδα πανταχοῦ προβαλλόμενος καλλινίκου ἡγησάμην στρατοῦ.... Διὰ ταῦτα ἀνέθηκά σοι τὴν ἐμαυτοῦ ψυχήν, ἔρωτι καὶ φόβῳ καθαρῶς ἀνακριθεῖσαν· τὸ μὲν γὰρ ὄνομά σου γνησίως ἀγαπῶ, τὴν δὲ δύναμίν σου εὐλαβῶ, ἣν πολλοῖς τεκμηρίοις ἔδειξας καὶ τὴν ἐμὴν πίστιν βεβαιοτέραν εἰργάσω».

Ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ Κ'. ΜΑΪΟΣ—MAY, 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ 410

TAYLOR & SHAWAH CO.

Manufacturers

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ
ΑΜΦΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ

Ecclesiastical Metalware
Repairing and Refinishing of Metals
Gold, Silver, Chrome Plating
Pulpits, Pews,, Lecturns, Stained Glass
Complete Ikonostasis

Oil on Canvas Ikons
Vestments
Vestment Materials
Vestment Accessories
Choir Gowns

Beautiful Church Crystal Chandeliers

'Ελληνικὸν Κατάστημα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ, 'Ιδιοκτήτης

42 East 21st Street, New York 10, N. Y.
Telephone: ALgonquin 4-4460

★

The only complete Orthodox Church Goods Organization serving the Orthodox Churches in America

WHAT MY RELIGION MEANS TO ME

Religion has a special meaning for each and every human being. One of our youth, Mr. Harry P. Santrizos, a medical student at the University of Minnesota, expresses his outlook and reveals the deep faith and the inner strength religion offers him, in the following article which has appeared in the Wednesday, March 24, issue of the *Minneapolis Star*. Mr. Santrizos is president of the Eastern Orthodox fellowship at the university and vice-president of his medical class.

* * *

Religion to me is intrinsically associated with one thing: life. I believe that religion exists as a guide to life. This guide can be either static or dynamic, depending on how one incorporates it into his life. Like a book, its beauty and wisdom can only begin to be revealed when it is lifted off the shelf and its pages are studied. However, as a guide to life it must not only be read but also lived.

I often recall the early days of spring when my mother had me wearing a scarf, overshoes, and other apparel not conducive to playing. It seemed quite illogical and unfair to me to have to put all these things on at a time when the sun was shining brightly and melted snow was running in the streets.

At times, the temptation was so great that I'd neglect to put them on, and anyway ,"Mom probably didn't realize it was so warm out," Then shortly thereafter I'd have a cold and have to remain inside altogether.

It was only after many similar unhappy results that I began to realize that mother had me do all these things for my own good. That it was her love for me and her concern about my welfare that moved her to make those requests. I found myself beginning to really want to wear a cap and to stop at each street corner. As a child it took me a long time to see the truth and love involved in my guide to living.

When I think of religion I think of those days. A guide which exists for the living, emanating from One Who loves us dearly. A way of life which is lived because it is loved. Loved because it brings happiness, well-being and peace.

THE ORTHODOX OBSERVER

•

Established 1934

VOL. XX MAY 1954 NO. 410

A monthly record of the News, the Work and the Thought of the Greek Orthodox Church in America.

Editor:
EMM. HATZIEMMANUEL

THE ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Assocation, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in the United States: For one year $3.00 — for two years $5.00.

Other Countries $3.50 per year.
25 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 25th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: Orthodox Observer, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for changes of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΝΕΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου ΜΙΧΑΗΛ

Μαζὺ μὲ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως, νέα δοκιμασία ἔπληξε τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Θεσσαλία ἐπλήγη. Εἰς δεκάδας μόνον, εὐτυχῶς, ἀνέρχονται οἱ νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Εἰς πολλὰς δὲ χιλιάδας οἱ ἄστεγοι.

Μετὰ τὸν πόλεμον, ὁ συμμοριτισμός· μετὰ τὸν συμμοριτισμὸν ἡ συμφορὰ τῶν Ἰονίων Νήσων· μετὰ τὰς Ἰονίους, ἡ Θεσσαλία. Χωρὶς ὑπερβολήν, ἡ Ἑλλὰς εἰμπορεῖ νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν πολύαθλον Ἰὼβ. Αὐτοῦ τοὺς λόγους ἂς ἐπαναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς: «Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἴη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένον».

Ἔχουν οἱ σεισμοὶ καμμίαν σχέσιν μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοιαν; Ἀναμφιβόλως ναί. Διότι ὁ κόσμος ὅλος εἶναι οἶκος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. «Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός». Ζῶμεν, λοιπόν, καὶ κινούμεθα καὶ ὑπάρχομεν ἐντὸς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ· εἰς αὐτὸν δὲ τὰ πάντα — ναί, τὰ πάντα — γίνονται εἴτε κατὰ τοῦ Θεοῦ τὴν βούλησιν, εἴτε καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ τὴν παραχώρησιν. Αὐτὴν τὴν θεμελιώδη ἀλήθειαν ὀφείλομεν πάντοτε νὰ τὴν ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν προκειμένου νὰ ἐξηγοῦμεν ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ μίαν ἄλλην βασικωτάτην Χριστιανικὴν ἀλήθειαν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονοῦμεν, ὅταν κρίνωμεν ὅλα ὅσα γίνονται εἰς τὸν κόσμον, εἴτε αὐτὰ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε εἶναι θεομηνία, ὅπως λέγομεν συνήθως. Ἰδοὺ δὲ αὕτη: Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα του, ποὺ προσπίπτει εἰς τὴν ὅρασιν καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις μας. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν ψυχήν. Αἰωνίαν καὶ ἀθάνατον ὅπως καὶ ὁ Πλάστης, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γενάρχου μας Ἀδάμ. Ἡ ψυχὴ δὲ διὰ τὴν αἰωνιότητα προορίζεται. Ὅταν, ἑπομένως, ὁμιλοῦμεν καὶ κρίνωμεν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων, ἐφόσον εἴμεθα Χριστιανοί, πρέπει νὰ τὸ κάμνωμεν ὑπ' ὄψιν ἔχοντες τὴν αἰωνιότητα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος προωρίσθη καὶ ἐπλάσθη. Τὸ τί συμφέρει καὶ τί ὄχι εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ κρίνωμεν μόνον ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς αἰωνιότητος. Διότι εἴμεθα Χριστιανοί. Ἄλλος ὁ λόγος, βεβαίως, ἂν εἴμεθα Χριστιανοὶ κατ' ὄνομα ἢ κατὰ σύμπτωσιν καὶ τύχην, καὶ ὄχι κατὰ συνείδησιν καὶ ἀπὸ ἐσωτερικῆς πεποιθήσεως, ὁπότε εἰμποροῦμεν νὰ φρονῶμεν ὅ,τι θέλομεν.

Προκειμένου τώρα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν σημασίαν οἱασδήποτε δοκιμασίας ὡς Χριστιανοί, ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν πάντοτε τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν αἴρει αὐτό. Καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον καθαίρει αὐτὸ ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ».

Τὸ ἄκαρπον καὶ ἄχρηστον κλῆμα ξεριζώνεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται καὶ καίεται. Δηλαδή; Ὁ διεστραμμένος καὶ ἀποδειχθεὶς ἀδιόρθωτος· ὁ πεπωρωμένος, ὁ βλάσφημος κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι προωρισμένος εἰς καταστροφήν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ αὐτὴν δὲν εἰμπορεῖ νὰ διαφύγῃ ὁ σκληρυνθείς, ὁ ἀμετανόητος ἁμαρτωλός.

Ἀλλά, κατὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ καρποφόρον κλῆμα «καθαίρεται», καθαρίζεται, κλαδεύεται, διὰ νὰ φέρῃ περισσότερον καρπόν. Παρὰ τίνος; Παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριός μας τὸ διεκήρυξε: «Πᾶν τὸ καρπὸν φέρον καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρει». Αὐτὸ τὸ καθάρισμα, τὸ κλάδευμα, κάμνει κάθε δοκιμασία.

Ποῖος μὲ σώας τὰς φρένας θὰ διαμαρτυρηθῇ διότι κλαδεύεται τὸ κλῆμα; Βεβαίως, ἀπολύτως κανείς. Τοὐναντίον κάθε ἐνδιαφερόμενος ἐκφράζει τὴν ἱκανοποίησιν καὶ εὐχαρίστησίν του διὰ τὸ κλάδευμα τοῦ κλήματος, διὰ τὴν μὴ παραμέλησίν του ὑπὸ τοῦ ἀμπελουργοῦ.

Κλάδευμα καὶ καθάρισμα ἀποτελεῖ καὶ κάθε δοκιμασία. Καὶ ἐφόσον αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια καὶ σημασία της, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες εἰς τὸν ἐπουράνιον Γεωργὸν καὶ Πατέρα μας διὰ τὸ καθάρισμα αὐτό. Ναὶ ἢ ὄχι; Ἀναμφιβόλως ναί. Αὐτὸ λέγει ἡ λογική, μὲ τὴν ὁποίαν ποτέ, ἀπολύτως ποτὲ δὲν ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν ἡ ὡραιοτάτη, ἡ εὐεργετικωτάτη, ἡ θεσπεσία τῷ ὄντι Χριστιανικὴ θρησκεία.

Ἄρα εἶναι ἀληθέστατα τὰ λόγια τῆς Γραφῆς, ποὺ τόσον παρεξηγοῦνται ἀπὸ τοὺς κατὰ τύχην μόνον καὶ σύμπτωσιν Χριστιανούς: «Ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γὰρ ἐστὶν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί».

Ο ΑΜΒΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

«Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».
(Ἰωάν. 8:12)

Ὑπὸ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Λόγια γεμάτα οὐράνιο μεγαλεῖο, ποὺ μόνο σὲ στόμα Θεοῦ ἁρμόζουν. Λόγια σὰν ἀστραπὴ μέσα σὲ βαθὺ σκοτάδι, σὰν ζωογόνος ἥλιος μέσα σὲ φοβερὴ καταιγίδα. Λόγια παρήγορα γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ζοῦσαν καὶ ζοῦν μέσα σὲ ψηλαφητὸ πνευματικὸ σκοτάδι καὶ ποθοῦν τὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ζωῆς.

Πνευματικὸ σκοτάδι ἦταν πραγματικὰ ἁπλωμένο ἐπάνω στὴ γῆ, πρὶν νὰ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, πρὶν νὰ ἐμφανισθῇ στὸν ὁρίζοντα «τὸ φῶς τοῦ κόσμου», ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀποκαλεῖ ἀξιωματικὰ τὸν ἑαυτόν του. Σκληρότης καὶ βαρβαρότης καὶ ἠθικὴ ἐξαχρείωσις ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, δεισιδαιμονία, εἰδωλολατρικὴ πλάνη, μαύρη μαγεία καὶ ἔλλειψις κάθε ὑψηλῆς πνευματικῆς ἀνατάσεως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Νὰ πῶς περιγράφει ἕνας ἀντιπρόσωπος τῆς τάξεως τῶν φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος Σενέκας, τὰ ἤθη καὶ τὴν ἀπανθρωπία τῆς ἐποχῆς του, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἡλιοβασίλεμα τοῦ ἀρχαίου εἰδωλολατρικοῦ κόσμου: «Φλόγες καὶ φωτιὲς ἔχει στὴ διάθεσί της ἡ τυραννία, ἁλυσίδες καὶ κοπάδια θηρίων, γιὰ νὰ κυνηγοῦν ἀνθρώπινα κορμιά. Μπροστά σου παρουσιάζονται μπουντρούμια, σταυροὶ μαρτυρίων, σιδερένια ἄγκιστρα κι' ἐκείνη ἡ σούβλα ποὺ τὴν περνοῦν στὸ μέσον τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ στόμα, μέλη ποὺ σκίζονται ἀπὸ ἁμάξια ποὺ ἔχουν ἀντίθετες κατευθύνσεις — κι' ἐκεῖνος ὁ χιτὼν ὁ βουτηγμένος καὶ πασαλειμμένος μὲ εὔφλεκτες ὕλες καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχει ἐφεύρει ἡ σκληρὴ τρέλλα».

Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσῃ κανεὶς τὴν ἀπαίσια εἰκόνα ποὺ παρουσίαζαν οἱ καταματωμένες ἀρένες καὶ τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἱπποδρόμια, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπελάμβαναν ἀφαντάστου σκληρότητος θεάματα: ἑκατοντάδες μονομάχων μὲ κορμιὰ αἱμάσσοντα καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου στὰ χείλη καὶ ἄλλες ἑκατοντάδες ἀνθρωπίνων ὄντων ποὺ ἐσπάραζαν κάτω ἀπὸ τὰ νύχια ἀγρίων θηρίων. Πόσο σκληρὴ καὶ μαύρη θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι τόση ἀγαλλίασι ἠσθάνοντο ἀπὸ τὴ θέα τοῦ αἵματος καὶ τῆς θανάσιμης πάλης ἀθώων ὑπάρξεων, ὥστε τὰ μόνα πράγματα ποὺ ἐζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἄρχοντάς των ἦσαν «ἄρτος καὶ θεάματα»!

Καὶ ἂν αὐτὰ ἐγίνοντο στὴν πρωτεύουσα τοῦ τότε κόσμου, τὴν ἐξελιγμένη καὶ πολιτισμένη Ρώμη, φαντάζεται κανεὶς τὴν βαρβαρότητα καὶ ἠθικὴ σαπίλα τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἀκόμη καὶ ἡ θρησκεία εἶχε γίνει, στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς ἰδίως, ὄργανο τῆς πιὸ ἀηδιαστικῆς αἰσχρότητος καὶ διαφθορᾶς στὰ περίφημα ὀργιαστικὰ μυστήρια τῆς Ἀστάρτης, τῆς Ἴσιδος καὶ τῆς Κυβέλης.

Μεγάλα πνεύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑψώνοντο κάπου-κάπου σὲ φωτεινότερους ὁρίζοντες καὶ μερικὲς ἀκτῖνες φωτὸς ἐσελάγιζαν κατὰ διαστήματα μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι, ποὺ ἐσκέπαζε καταθλιπτικὰ τὶς ψυχὲς καὶ τὶς καρδιὲς τῶν συγχρόνων των. Μὰ καὶ οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς ἔχαναν τὴ δύναμί τους, πρὶν προφθάσουν νὰ εἰσχωρήσουν στὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς ἠθικῆς ἀβύσσου.

«Φῶς, πολὺ φῶς», ζητοῦσε ὁ τυφλωμένος ἀπὸ τὰ πάθη του ἄνθρωπος, σὰν τὸν ἑτοιμοθάνατο ποὺ ὁ κόσμος σκοτεινιάζει γύρω του. Καὶ τὸ φῶς ἔλαμψε. Ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἀνέτειλε.

Οὐράνιο, γλυκὺ πνευματικὸ φῶς κατέβηκε ἀπὸ τοὺς θείους αἰθέρας καὶ διέλυσε τὸ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ ἀποπνικτικὸ ἐσκέπαζε τὸν κόσμο. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν Φώτων, ὁ Λόγος διὰ τοῦ ὁποίου ἔγινε τὸ φῶς, τὸ Φῶς ἐκ Φωτός, κατέβηκε σὰν ποταμὸς φωτὸς στὸν κόσμο καὶ ἐσκόρπισε στὴν ἄβυσσο φῶς, πολὺ φῶς. Ἡ διδασκαλία του, ἡ ζωή του, ἡ θυσία του, ἡ ἀνάστασίς του, δέσμες ἀνεσπέρου φωτός, ἁπλώθηκαν σὰν φωτεινὰ μετέωρα πάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο καὶ τὴν ἐφώτισαν μέχρι τὰ ἔσχατα βάθη της.

Τυφλωμένοι μερικοὶ ἀπὸ τὸ παράδοξο αὐτὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς καὶ συνηθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ἔσφιξαν περισσότερο τὰ μάτια καὶ προσπάθησαν νὰ πνίξουν τὴ λάμψι του μέσα στὴ δική τους ψυχικὴ ἄβυσσο. Ματαίως ὅμως. Τὸ φῶς ἐνίκησε τὸ σκοτάδι. Καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς μεγάλης αὐτῆς νίκης.

Γλῶσσες ἀπὸ οὐράνιο φῶς ἐφώτισαν καὶ τότε τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς πυρσοὺς αὐτοὺς τοῦ θείου φωτὸς περιέφεραν οἱ ἄσημοι καὶ ἄγνωστοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔφεραν τὸ φῶς στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Ἀπὸ τότε ἕως σήμερα ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τοῦ φωτὸς πρὸς τὸ σκοτάδι. Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἀντίχριστο. Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἀληθείας πρὸς τὸ ψεῦδος. Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ μῖσος. Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἁγιότητος πρὸς τὴν ἁμαρτία.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἀθανασίας πρὸς τὸν θάνατο.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμο.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἑαυτό της.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἑαυτό της, γιατὶ ἡ ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν μέσα τους τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι, τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ψεῦδος, τὴν ἁγιότητα καὶ τὴν ἁμαρτία, τὴν ἀθανασία καὶ τὸ θάνατο.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἑαυτό της, γιατὶ ἡ ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν μέσα τους τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι, τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ψεῦδος, τὴν ἁγιότητα καὶ τὴν ἁμαρτία, τὴν ἀθανασία καὶ τὸ θάνατο.

Ὥστε πρέπει νὰ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ ἀφήσῃ νὰ μᾶς πλήττουν αἱ δοκιμασίαι; Βεβαίως ὄχι. Διότι ἡ δοκιμασία εἶναι πειρασμός. Ὁ πειρασμὸς εἶναι πῦρ. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ παίζῃ κανεὶς μὲ τὸ πῦρ. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τί ἀποτελέσματα θὰ ἔχῃ δι' αὐτὸν οἱαδήποτε δοκιμασία ἤτοι πειρασμός. Καὶ δι' αὐτὸ μᾶς συνέστησεν ὁ Κύριος νὰ παρακαλοῦμεν τὸν ἐπουράνιον Πατέρα μας νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ νὰ μᾶς δοκιμάζουν πειρασμοί. «Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν».

Τὰς ἀνωτέρω σκέψεις κάμνομεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς νέας τρομακτικῆς δοκιμασίας τῆς γενετείρας μας. Εἴθε νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ (21 ΜΑΪΟΥ)

Ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΕΜΠΗ, Φοιτητοῦ
Θεολογικῆς Σχολῆς Τιμίου Σταυροῦ
Brookline, Mass.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων μορφῶν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας συγκαταλέγεται ἀναμφισβητήτως καὶ ἡ φωτεινὴ μορφὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Δὲν ὑπῆρξεν ἁπλῶς ὁ μέγας κοσμοκράτωρ, ὁ μέγας πολιτικός. Ὑπῆρξε κυρίως ὁ μέγας ὑποστηρικτὴς τοῦ δυναμικοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐν τούτοις, πολλοὶ ἱστορικοὶ καὶ μάλιστα Δυτικοί, προσεπάθησαν διὰ παντὸς μέσου νὰ ἀμαυρώσουν τὴν προσωπικότητα τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς καὶ νὰ μειώσουν τὴν ἀξίαν τῆς μεγάλης του προσφορᾶς εἰς τὴν θεμελίωσιν τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ποῖαι ὅμως εἶναι αἱ κυριώτεραι κατηγορίαι τὰς ὁποίας προσάπτουν οἱ κατήγοροι τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἐναντίον τῆς ἱερᾶς του προσωπικότητος;

Μερικοὶ ἔφθασαν νὰ εἴπουν ὅτι ὑπῆρξε κακός, ἀκόμη δὲ καὶ ἐγκληματίας, μὲ χαρακτῆρα σκληρὸν καὶ ἀγροῖκον. Ἄλλοι λέγουν ὅτι ἦτο αἱρετικὸς καὶ ὅτι συμπαθοῦσε καὶ ὑπεστήριζε τὸν Ἀρειανισμόν. Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι μόνον λόγοι πολιτικῆς σκοπιμότητος ὤθησαν αὐτὸν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς νέας θρησκείας.

Ἀλλὰ εἶναι ὀρθαὶ αἱ κατηγορίαι αὐταί;

Θὰ προσπαθήσωμεν ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν ἐν συντομίᾳ μίαν δικαίαν ἀπάντησιν. Ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν. Ἰδού, λέγουν, ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ ὡς ἅγιον τὸν Μ. Κωνσταντῖνον καὶ ὅμως οὗτος δὲν ἐδίστασε νὰ λάβῃ ἀποφάσεις θανατικῶν ἐκτελέσεων διαφόρων ἀντιπάλων του καὶ τελικῶς τοῦ υἱοῦ του Κρίσπου καὶ τῆς συζύγου του Φαύστης.

Ἱστορικῶς εἶναι διακριβωμένον σήμερον ὅτι ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ ὡρισμένας σκληρὰς ἀποφάσεις ἐναντίον μερικῶν ἐχθρῶν του ὅταν εἶχεν ἐξαντλήσει κάθε αἴσθημα συγγνώμης καὶ ἀνεκτικότητος πρὸς αὐτούς. Οὗτοι (ὡς ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ὁ Λικίνιος) ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν καλωσύνην τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ ἐπανειλημμένως συνελήφθησαν συνωμοτοῦντες ἐναντίον του. Ἐπεδίωκον τὴν πτῶσιν του καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς εἰδωλολατρείας. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος νὰ ἀμυνθῇ ἐναντίον τοιούτων κακοβούλων ἐχθρῶν τοῦ κράτους του; Ἄλλωστε ὀφείλομεν νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἐξελικτικῶς ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ὑπέστη τὴν γλυκεῖαν καὶ καταπραϋντικὴν ἐπίδρασιν τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν δολοφονίαν τῆς Φαύστης καὶ τοῦ Κρίσπου, ἐπισταμένη ἔρευνα τῶν πηγῶν ἀποδεικνύει ὅτι οὐδὲν θετικὸν ὑπάρχει πρὸς ὑποστήριξιν τοιαύτης κατηγορίας. Αἱ περισσότεραι πληροφορίαι εἶναι μεταγενέστεραι καὶ ὀφείλονται εἰς εἰδωλολάτρας καὶ αἱρετικοὺς συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι βεβαίως εἶχον κάθε λόγον νὰ ἀμαυρώσουν τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν κατηγορίαν παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος κατείχετο ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸ Κράτος του ἐν πλήρει εἰρήνῃ καὶ τάξει. Ὁ σάλος ποὺ ἐπέφερεν ὁ Ἄρειος συνεκλόνισε τὰ θεμέλια τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Μ. Κωνσταντίνου διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἑδραίωσιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐκινδύνευαν τώρα ἐκ τῶν ἔσωθεν. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ φιλειρηνικὸς καὶ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ προέβη εἰς μερικὰς συμβιβαστικὰς ἐνεργείας. Ἀλλὰ ποτὲ ὅμως δὲν ἐγκατέλειψε τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν τὴν ἐκφραζομένην εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως τῆς Νικαίας, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Gibbon, τὸ ἐθεωροῦσε ἰδιαιτέραν δόξαν τῆς Βασιλείας του. Ἐπανέφερε τὸν Ἄρειον ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἐδέχθη νὰ βαπτισθῇ ὑπὸ τοῦ φιλοαρειανίζοντος Νικομηδείας Εὐσεβίου, ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀμφότεροι ἐδέχθησαν τελικῶς τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας.

Ὡς πρὸς τὴν τρίτην κατηγορίαν, σημειώνομεν ὅτι ὀλίγη κατανόησις τῶν ἱστορικῶν δεδομένων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μεταβάλλει αὐτὴν τὴν κατηγορίαν εἰς ἔπαινον τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου. Διότι ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἀποτελοῦσαν ἀκόμη μειονότητα εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτοκρατορίαν, ὅταν ἀναλογισθῇ τὴν τεραστίαν ἰσχὺν τῶν ἀντιπάλων του, ὅταν σκεφθῇ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς ὑπὸ διάλυσιν εὑρισκομένης Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, τότε ἀκριβῶς ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματός του. Διότι κατώρθωσεν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος διὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας νὰ δώσῃ νέαν πνοὴν καὶ νέαν ζωὴν εἰς τὴν ὑπὸ διάλυσιν αὐτοκρατορίαν. Ἀποτελεῖ τοῦτο πολιτικὴν σκοπιμότητα, ἢ εἶναι ἔνδειξις θερμῆς πίστεως πρὸς τὴν ζωοποιὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναμιν, καὶ τῆς διορατικότητος τῆς καταπληκτικῆς πολιτικῆς ἰδιοφυΐας του; Καὶ μόνον ἡ μεταφορὰ τῆς πρωτευούσης τοῦ Κράτους εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ ἐκ τῶν ἔξωθεν συμβολή του εἰς τὴν Α΄. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον θὰ ἀρκοῦσαν νὰ τὸν ἀναδείξουν εὐεργέτην τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἓν βλέμμα εἰς τὴν φι-

---

μοι ἐκεῖνοι ἁλιεῖς στὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ ἐφώτισαν τὰ ἀβυσσαλέα βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ κόσμος ἄλλαξε ὅψι. Τὸ σκοτάδι διελύθη. Στὰ ὕψη λάμπει ἕνας ὑπέρλαμπρος ἥλιος. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸν κάνῃ ὁδηγό του. Ἂν σφηνώσῃ τὰ βλέφαρα, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βαδίζῃ στὸ ἐπικίνδυνο σκοτάδι, μὲ ἄμεσο κίνδυνο νὰ συντριβῇ μέσα στὴν ἀπύθμενο ἄβυσσο τῶν παθῶν του. Ἂν τοὐναντίον ὑψώσῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν «νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης», τὸν Κύριον, καὶ καταστήσῃ τὸ θέλημα Ἐκείνου ὁδηγὸν στὴν ζωή του, «οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

ΔΙ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

31 ΜΑΪΟΥ - ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΩΝ

Ὑπὸ ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΥΛΙΔΗ

Σήμερον ἡ ζωὴ πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν θάνατον εἰς τὰ νεκροταφεῖα. Ἐπὶ ὀλίγας ὥρας τίθεται ὑπὸ τὴν σκιάν του, διότι τὰ αἰσθήματα ποὺ τὴν καταλαμβάνουν καὶ αἱ σκέψεις ποὺ γεννῶνται μέσα της ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου προκαλοῦνται καὶ μὲ αὐτὴν συνδέονται. Ἡ σκιὰ τῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν καὶ τῶν μνημείων φαίνεται ὡσὰν νὰ σημειώνῃ τὸν ἰδικόν μας τάφον. Καὶ θρηνοῦντες ἐπὶ τῶν τάφων τῶν προσφιλῶν μας ὑπάρξεων ποὺ ἐπέρασαν εἰς τὴν αἰωνιότητα, κατεχόμεθα ἀσυναισθήτως τὴν ὥραν ἐκείνην ἀπὸ διπλοῦν αἴσθημα θλίψεως: πονοῦμεν δι' ἐκείνους ποὺ ἐχάσαμεν, ἀλλὰ συλλογιζόμενοι τὸ ἀγύριστον ταξείδιόν των, γινόμεθα αἰχμάλωτοι τῆς ἰδέας τοῦ θανάτου μὲ τὴν θλιβερὰν ὑπόμνησιν ποὺ μᾶς δίδει ἡ παρουσία μας μεταξὺ τῶν κεκοιμημένων.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ χάνῃ τὴν γενναιότητά του ἐν μέσῳ τῶν προβλημάτων καὶ τῶν δεινῶν τῆς ζωῆς, τῶν ἀτομικῶν δυσχερειῶν ἢ συμφορῶν. Ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ δειλιᾷ. Ἡ ζωὴ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει εἶναι καθῆκον, ὅσον ὁ θάνατος εἶναι φυσικὸν τέλος. Ἀντὶ τῶν κοπετῶν καὶ θρήνων ἁρμόζει ἡ γλυκεῖα ἀναπόλησις τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἄλλων προτερημάτων τῶν προσώπων ποὺ μᾶς ἔφυγαν.

Ἡ θετή μας πατρίδα καθιέρωσε τὴν ἡμέραν τὴν σημερινὴν σὰν ἡμέραν ἐθνικὴν γιὰ τοὺς στρατιώτας ποὺ ἐπότισαν μὲ τὸ αἷμα των τὴν γῆν γιὰ νὰ φυτρώσῃ τὸ δένδρον μιᾶς καλύτερης καὶ εἰρηνικώτερης ζωῆς. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν οἱ Ἀμερικανοὶ ραίνουν μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης τοὺς τάφους τῶν ἡρώων των. Τὸ παλάτι τῶν ἡρώων αὐτῶν φωτίζουν πολλὲς ψυχὲς Ἑλληνοαμερικανῶν ποὺ ἔχυσαν καὶ αὐτοὶ τὸ αἷμα των καὶ ἔδωσαν τὴν ζωήν των διὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν ἕνα εὐτυχέστερον μέλλον. Εἶναι οἱ ἄνδρες ποὺ γεννήθηκαν μὲν ἐδῶ μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὰ ποὺ μέσα στὴ ψυχή τους εἶχαν κλείσει τὴν Ἑλλάδα καὶ αἰσθάνθηκαν κάθε εἶδους μεγαλεῖον. Τὴν ψυχή τους ἔκαιεν ἡ ἱερὰ φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ἡ φλόγα αὐτὴ ἔχει γίνει σήμερον ἕνας ἡρωϊκὸς φωτοστέφανος καὶ τὰ ὀνόματά τους ἔχουν γραφῇ μὲ χρυσὸ μελάνι στὰ βιβλία τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς δόξης. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν τοὺς ἐνθυμούμεθα καὶ τοὺς εὐγνωμονοῦμεν.

Τὴν ἰδίαν ὅμως αὐτὴν ἡμέραν ἐνθυμούμεθα καὶ εὐγνωμονοῦμεν τοὺς γονεῖς μας, τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς διδασκάλους μας ποὺ δὲν ζοῦν πιά, μὰ ποὺ ὅταν ἔζοῦσαν μᾶς ἐχάρισαν τὴν ἀγάπην τους καὶ τὴν στοργή τους, μᾶς ἔδιδαν τὴν βοήθεια καὶ ὑποστήριξί τους, μᾶς ἐσκόρπιζαν τὸ γέλοιο τους καὶ τὴν χαρά τους. Καὶ αὐτοὶ εἶναι ἥρωες, γιατὶ ἀγωνίσθηκαν γιὰ μᾶς, ἐθυσιάσθηκαν γιὰ μᾶς καὶ ἐπολέμησαν τὴν ἀδικίαν καὶ κακίαν τοῦ κόσμου εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἐπολεμοῦσαν εἰς τὴν πρώτη κοινωνικὴ γραμμὴ τοὺς ἐχάσαμεν ἀπὸ κοντά μας καὶ θρηνοῦμεν τὴν δυσαναπλήρωτη ἀπουσία τους. Τὰ σώματα τῶν ἀγαπημένων μας αὐτῶν προσώπων τὰ σκεπάζει τώρα μιὰ παγερὴ πλάκα. Κάτω ἀπ' αὐτὴν βρίσκονται αἱ πολυτιμότερες ἀναμνήσεις καὶ τὰ ὑψηλότερα, τὰ εὐγενέστερα καὶ τρυφερώτερα αἰσθήματα.

Ἂς σπεύσωμεν λοιπὸν πρὸς τὴν πλάκα αὐτήν, ἂς γονατίσωμεν ἐκεῖ μπροστὰ καὶ ἂς βυθισθῶμεν στὸ παρελθόν. Πόσες πολύτιμες ἀναμνήσεις δὲν θἄλθουν στὸ μυαλό μας! Θὰ αἰσθανθῶμεν τότε ἕνα τρομερὸ βάρος νὰ πλακώνῃ τὸ στῆθος μας καὶ ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς νὰ ξεπετιέται στὰ χείλη μας. Δάκρυα καὶ λυγμοὶ θὰ ἐπακολουθήσουν γιατὶ τοὺς ἀγαπούσαμε καὶ τοὺς ἀγαποῦμε.

Στὴ φλόγα αὐτὴ τῆς ἀγάπης μας ἂς κάψωμεν λίγο ἀπὸ τὸ ἄπειρο λιβάνι τῆς εὐγνωμοσύνης μας πρὸς αὐτούς. Μὲ περισσοτέραν πίστιν καὶ εὐλάβειαν ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν ἂς ἀφήσωμεν ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μας νὰ ἀνέβῃ πρὸς τὸν Θεὸν τὸ θυμίαμα τῆς προσευχῆς μας διὰ νὰ εἶναι μακαρία ἡ μνήμη τους καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς των αἰωνία.

λάνθρωπον νομοθεσίαν του, μία ἀπροκατάληπτος σπουδὴ τῶν ἀναριθμήτων νομοθετικῶν, πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἔλαβε πρὸς ὑποστήριξιν, κατοχύρωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μαρτυροῦν τὴν ἁγνὴν καὶ θερμήν του ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἔζησεν ἔντονον θρησκευτικὴν ζωήν. Ὄχι μόνον προσηύχετο τακτικά, ὄχι μόνον συμμετέσχε εἰς θρησκευτικὰς ἀγρυπνίας, ὄχι μόνον ἐξασκοῦσε ἐξαιρετικὴν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐκήρυττε τὸν θεῖον λόγον εἰς πολίτας, οἱ ὁποῖοι συνεκεντρώνοντο εἰς τὰ ἀνάκτορά του. Ὁ θάνατός του δὲ ὑπῆρξε θάνατος ταπεινοῦ καὶ ἁγίου ἀνθρώπου.

Δικαίως λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐκτιμῶσα τὰς πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν ὑπηρεσίας τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καθὼς καὶ τὴν βαθεῖαν εὐλάβειαν καὶ εὐσέβειάν του, τιμᾷ τὴν ἁγίαν μνήμην του τὴν 21ην ἑκάστου Μαΐου μαζὶ μὲ τὴν μνήμην τῆς ἁγίας αὐτοῦ μητρὸς Ἑλένης.

Ἡ ἀλάθητος συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου τὸν ἅγιον καὶ ἰσαπόστολον· τὸν θερμουργὸν προστάτην τοῦ Χριστιανισμοῦ· τὸν ταπεινὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν πορφυρὰν χλαμύδα τοῦ Βασιλέως, μὲ τὸν λευκὸν χιτῶνα τοῦ νεοβαπτισθέντος καὶ ἀναγεννηθέντος Χριστιανοῦ.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ;

Ὑπὸ Θεοφ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΗ
Ἐπισκόπου Νύσσης

Πολὺ συχνὰ γογγύζομε διότι νομίζομεν ὅτι μᾶς ἀναθέτουν μικρὰ πράγματα νὰ κάμωμεν, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀναθέτουν μεγάλα καὶ σοβαρὰ ἔργα μόνον. Φανταζόμεθα ὅτι εἴμεθα ἄξιοι διὰ πολὺ ἀνώτερα πράγματα παρ' ὅ,τι εἶναι τὰ καθημερινά, κοινὰ πράγματα.

Πόσον ὅμως εὔκολα ξεχνοῦμε ὅτι ἡ Γραφὴ λέγει: «Ἐὰν εἶσαι πιστὸς ἐπὶ ὀλίγων . . .» καὶ ὅτι «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ». Ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν «μικρὰ» πράγματα. Ἤξευρεν ὅτι τὰ μεγάλα πράγματα ἀποτελοῦνται πάντοτε ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν μικρῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα φαινομενικῶς παρουσιάζονται ἀσήμαντα καὶ τὰ ὁποῖα, συνήθως, προσπερνοῦμεν.

Πραγματικῶς μεγάλα πράγματα προέρχονται ἀπὸ μικρά. Τὸ πολὺ νερὸ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς τὴν σταγόνα τοῦ νεροῦ· τὰ μεγάλα βουνὰ γίνονται ἀπὸ τοὺς μικροὺς κόκκους χώματος· αἱ μεγάλαι λέξεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰς μικρὰς συλλαβὰς καὶ αἱ μικραὶ συλλαβαὶ γίνονται ἀπὸ τὰ μικρὰ γράμματα. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, προτοῦ κάμῃ τὰ μεγάλα θαύματά Του, εἶχε κάμει διαφόρους μικρὰς καλωσύνας πρῶτον.

Νομίζω πὼς ὑπάρχουν τρία μικρὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ὁ καθένας μας μπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ τῶν ὁποίων ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀξία εἶναι μεγίστη. Ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι ἀνυπολόγιστος ἡ μαγικότης ἑνὸς μειδιάματος ἐνώπιον ὁμίλου ἀπὸ ἀγνώστους. Τὸ μειδίαμα εἶναι ἡ παγκοσμία γλῶσσα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος καί, σχεδὸν πάντοτε, φέρει μίαν καλὴν ἀπάντησιν. Ὁ κόσμος εἶναι ἕνας καθρέπτης ὁ ὁποῖος ἀντανακλᾷ εἰς ἡμᾶς πάντοτε τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἡμεῖς παρουσιάζομεν εἰς τὸν κόσμον. Τὸ μυαλό μας δίδει ὀπίσω ὅ,τι ἡμεῖς τοῦ δίδομε.

Ἐὰν ἡμεῖς γελῶμεν, θὰ εὕρωμεν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος εἶναι γελαστὸς καὶ χαρούμενος τόπος. Ἐὰν σκυθρωπάζωμεν καὶ εἴμεθα δύστροποι, ὁ κόσμος μᾶς ξαναδίδει τὴν σκυθρωπότητα καὶ δυστροπίαν. Δὲν εὑρίσκομεν τίποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ποὺ νὰ μὴ εὑρίσκωμεν πρῶτον εἰς τὰς καρδίας μας. Τὸ μειδίαμα στοιχίζει τόσον ὀλίγον· ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ πολὺ γρήγορα, ἡ ἐνθύμισίς του ὅμως ἠμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ διὰ πάντα.

Τὸ δεύτερον μικρὸν πρᾶγμα ποὺ ὡς τόσον μᾶς φέρει πολλὰ εἶναι ἡ χαρά. Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἐδίδαξαν ὅτι ἡ χαρὰ εἶναι καθῆκον καί, ἐν ταὐτῷ, προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου. Κατ' ἐπανάληψιν ἀναφέρονται εἰς τὴν Γραφὴν αἱ λέξεις «χαίρετε». Οὔτε ὁ Χριστός, οὔτε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ὑπεσχέθησαν ζωὴν χωρὶς λύπας, ἀλλὰ μᾶς ἔδειξαν ὅτι αἱ στενοχωρίαι ἠμποροῦν νὰ μεγαλώσουν τὴν ψυχήν μας τόσον, ὥστε ἡ χαρά μας νὰ γίνῃ μεγαλυτέρα. Μέρος τῆς χαρᾶς εἶναι, νομίζω, τὸ νὰ ψάλλῃ κανείς, τὸ νὰ τραγουδῇ, νὰ τραγουδῇ δηλ. καὶ ὅταν βρέχῃ καὶ ὅταν ἔχῃ ἥλιον.

Ἡ ψαλμωδία ἦτο τὸ ἄπαντον τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκλησίας. Τὸ μυστικὸν τῆς νικηφόρου ζωῆς τῶν πρώτων Χριστιανῶν ἦτο ἡ ψαλμωδία ὅπως ἠμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ ἰδικόν μας μυστικὸν σήμερον, ἐὰν θέλωμεν. Ἀπὸ σεβασμὸν βεβαίως πρὸς τοὺς ἄλλους ἠμποροῦμεν ν' ἀπέχωμεν ἀπὸ τὸ νὰ τραγουδοῦμεν δυνατά, ἀλλ' ἠμποροῦμεν νὰ τραγουδοῦμεν μέσα μας, νὰ δημιουργοῦμεν «μελωδίαν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν».

Ὑπάρχουν ἔπειτα καὶ τὰ καλὰ τὰ λόγια. Εἶναι ἡ μουσικὴ τοῦ κόσμου. Μὴ τὰ θεωρῶμεν ὡς περιττά. Κοστίζουν πολὺ ὀλίγον καὶ ἐν τούτοις ἠμποροῦν νὰ κάμουν τὸν ἀδύνατον δυνατώτερον καὶ τὸν λυπημένον γενναιότερον. Ποτὲ ἕνας καλὸς λόγος δὲν πηγαίνει χαμένος. Πολὺ συχνὰ δὲν εἶναι ὁ λόγος, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς ποὺ μικραίνει τὰ δεσμὰ μιᾶς πονούσης καρδίας.

Εἰς τὸν μεγάλον Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Μιλάνου μοῦ ἔδειξαν μιὰν ἀψίδα μὲ τρία τόξα. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρῶτον τόξον εἶναι σκαλισμένον ἓν τριαντάφυλλον καί, κάτω ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλον, εἶναι σκαλισμέναι αἱ λέξεις: «Ἐκεῖνο ποὺ ἀρέσκει διαρκεῖ μόνον ἓν λεπτόν». Ἐπάνω ἀπὸ τὸ δεύτερον τόξον ὑπάρχει ἕνας σταυρὸς καὶ γραμμέναι αἱ λέξεις: «Ἐκεῖνο ποὺ φέρει στενοχωρίαν διαρκεῖ ἓν λεπτὸν μόνον». Ἐπάνω ὅμως ἀπὸ τὸ τρίτον τόξον εἶναι γραμμέναι αἱ λέξεις: «Μόνον τὸ αἰώνιον εἶναι σπουδαῖον».

Ἡ ζωή, δηλαδή, δὲν πρέπει νὰ μετρῆται μὲ τὰ ἔτη της, ἀλλὰ μὲ τὴν εὐμορφιὰν ποὺ θέτομεν εἰς αὐτήν, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἂς ἐνθυμηθῶμεν τὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ ποὺ λέγει: «Τῆς καλωσύνης ἡ θωριὰ ποτὲ δὲν ξεθωριάζει». Τὸ γέλιο, τὸ ἄσμα καὶ τὰ ὡραῖα λόγια μένουν αἰώνια πάντοτε.

MOTHER

She rocks you in your cradle and . . . She helps you learn to walk . . . She teaches you to dress and play . . . And even how to talk . . . She cleans the house and cooks the meals . . . She mends the clothes you wear . . . She nurses you in sickness with . . . The tenderest of care . . . She counsels you and guides you in . . . The things you want to do . . . But does not try to interfere . . . Or force her will on you . . . Her happiness is in your smile . . . Her sorrow in your tears . . . Her memories are all your words . . . And actions through the years . . . Your safest place in trouble is . . . The haven of her hands . . . And somehow if you're in the wrong . . . She always understands.

JAMES J. METCALFE

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ὑπὸ Πρεσβ. ΝΙΚΟΛ. ΗΛ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Mason City, Iowa

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ κηρύγματος, ἡ θρησκευτικὴ δηλαδὴ διαφώτισις τοῦ κοινοῦ διὰ τοῦ γραπτοῦ καὶ προφορικοῦ λόγου, εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλέον σοβαρὰς καὶ σπουδαίας ἐργασίας τοῦ ἱερέως διότι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀτίμητον εἰς ἀξίαν ψυχὴν τοῦ ἀτόμου.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀτόμου ἔχει ἀνάγκην τῆς ἀρίστης καὶ τῆς πλέον δεδοκιμασμένης τροφῆς καὶ τῶν καταλλήλων ἐφοδίων, ὅπως ὑψώσῃ εἰς πραγματικότητα τὸ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐν δυνάμει καὶ σπέρματι εἰς αὐτήν.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τοιαύτη καὶ τόσον ὑψηλὴ εἶναι ἡ ὑπηρεσία αὕτη, αὐτοδικαίως ζητεῖ τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὸν ἱερέα. Τὸ καλλίτερον τοῦτο θὰ πηγάσῃ ἐκ τῶν σοβαρῶν ἐπιστημονικῶν του μελετῶν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐκ τῆς βαθείας του καὶ βιουμένης πίστεως.

Πρέπει νὰ ἔχῃ «νοῦν Θεοῦ». Νὰ αἰσθάνεται βαθέως τὴν ἀξίαν τῆς ἀποστολῆς του καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς. Νὰ λαμβάνῃ τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως πάντοτε καὶ ἐν παντὶ ἀποδεικνύῃ ἑαυτὸν δόκιμον καὶ ἐπαρκῆ. Ἡ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ζωή του πρέπει νὰ ἀντανακλᾷ θεῖον φῶς καὶ νὰ τοῦ εἶναι πηγὴ ἐμπνεύσεως εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ κηρύγματος. Πρέπει ἐπίσης νὰ διαβάζῃ, νὰ σκέπτεται καὶ νὰ μελετᾷ πῶς νὰ γράψῃ καὶ πῶς νὰ ὁμιλήσῃ.

Εἰς τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν του τὴν πρώτην θέσιν πρέπει νὰ ἔχῃ, ἀναντιρρήτως, ἡ συνεχής, ἡ ἀδιάλειπτος καὶ συστηματικὴ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἡ Ἁγία Γραφὴ πρέπει νὰ εἶναι τὸ καθημερινὸν κείμενον τοῦ ἱερέως. Τρόποι μελέτης, οἱ ὁποῖοι σύμφωνα μὲ ὡρισμένους εἰδικοὺς δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς λίαν ἀποδοτικοί, εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. Μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἱστορικῶς. Ἡ ἐξέτασις δηλαδὴ κάθε βιβλίου καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἰδιαιτέρας του ἱστορίας. Γνῶσις δηλαδὴ τῶν ἀναγκαίων καὶ βασικῶν στοιχείων περὶ τοῦ συγγραφέως, τῶν συνθηκῶν συγγραφῆς καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ.

2. Μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς κατὰ κεφάλαια. Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ὁ πλέον συστηματικὸς καὶ ἀποβαίνει ὄντως καρποφόρος καὶ ἀποδοτικός. Ὡρισμένα κεφάλαια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καλῶς γνωριζόμενα, δίδουν δωρεὰν εἰς τὸν ἱερέα τὸ ὅπλον τῆς πειστικότητος καὶ τῆς ἐντέχνου καὶ ἀχρώμου ἐπιβολῆς. Ἐκ τῶν πολλῶν ἀξίων μνείας κεφαλαίων ἀναφέρομεν τὸ 14ον ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου περὶ τοῦ Παρακλήτου, τὸ 2ον ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων περὶ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ 13ον καὶ 14ον ἐκ τῆς Ἁγ. πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου περὶ Ἀγάπης, τὸ 21ον ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως περὶ νέου οὐρανοῦ καὶ γῆς, καθὼς καὶ ἄλλα πολλά.

3. Μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς κατὰ θέματα. Τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφὴ περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπου, κοινωνίας, ἀγάπης, ἁγιωσύνης, χάριτος, λυτρώσεως, ζωῆς, θανάτου, ἀναστάσεως, κρίσεως κ.τ.λ. Ἐπιμελὴς συγκέντρωσις τόσον πολυτίμου ὑλικοῦ θὰ κάμῃ τὸν ἱερέα γνώστην τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ θὰ ἐμπνέῃ αὐτὸν ἀδιακόπως μὲ τὴν ἠθικὴν δύναμιν ἡ ὁποία εὑρίσκεται καὶ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὰς μεγάλας ἀληθείας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

4. Μελέτη τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ὁ ἱερεὺς τῷ ὄντι θὰ εὕρῃ πλουσιωτάτην, διδακτικωτάτην καὶ ὡραιοτάτην ὕλην διὰ τὰ κηρύγματά του εἰς τὴν δρᾶσιν καὶ τοὺς βίους μεγάλων ἀνδρῶν ὡς τῶν Ἀβραάμ, Μωϋσέως, Ἠλία, Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ, Ἰωάννου, Πέτρου, Στεφάνου καὶ Παύλου. Θὰ λάβῃ δὲ θάρρος, δύναμιν καὶ ἔμπνευσιν ἐκ τῆς μελέτης αὐτῆς, διότι θὰ ἴδῃ ὅτι ἡ ἀναδημιουργία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ ἀναμόρφωσίς της εἶναι ἐμπεπιστευμένη πάντοτε εἰς ἐμπνευσμένους ἄνδρας καὶ ὅτι ἡ μάχη τῶν δυνάμεων τοῦ καλοῦ ἐναντίον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ὑπαρχούσης κακίας εἶναι μάχη παλαιά. Συνεχίζεται δὲ πάντοτε μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἔκτασιν ὑπ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς ἀποτελοῦν τὴν ἱστορικὴν συνέχειαν, διὰ τῆς κανονικῆς των καὶ ἀδιασπάστου διαδοχῆς, ὅλων αὐτῶν τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Εἰς τὸ ἐρώτημα ἐὰν πρέπῃ ὁ ἱερεὺς νὰ μελετᾷ κηρύγματα ἄλλων, ἀπαντῶμεν ὡς ἑξῆς: Ὅλοι οἱ ἔμπειροι καὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχναι μελετοῦν τὰ ἔργα, τὰ πονήματα τῶν πρὸ αὐτῶν καὶ τῶν συγχρόνων των συναδέλφων καὶ δὲν ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὰς ἰδίας διανοητικὰς συλλήψεις καὶ ἱκανότητας. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀποκτοῦν τὴν δύναμιν νὰ συγκρίνουν τὸ ἰδικόν των ὑλικὸν μετὰ τῶν ξένων καὶ ἀντιστρόφως. Ἡ μέθοδος δὲ αὕτη ἱκανώνει τὸν ἱερέα νὰ ἀποφεύγῃ μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἀποτυχίας τοῦ παρελθόντος. Καλὸν λοιπὸν εἶναι ὅπως θηρεύῃ καὶ ἐκμεταλλεύεται κάθε παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν καὶ μελετᾷ τοὺς λόγους ἄλλων ἱεροκηρύκων. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐπικοινωνία θὰ τοῦ γνωρίσῃ τὰς μεθόδους καὶ τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μελετοῦν καὶ συγγράφουν ἄλλοι καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃ σημαντικῶς.

Ἡ μελέτη ἄλλων κηρυγμάτων δὲν αἴρει τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἱερέως. Μᾶλλον δίδει εἰς αὐτὴν νέα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα κάμνουν αὐτὴν ὀξυτάτην καὶ εὐπροσάρμοστον πρὸς τὰς ἑκάστοτε παρουσιαζομένας περιστάσεις.

ΠΑΙΔΕΙΑ

5ον ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

(ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ)

Ὑπὸ ΦΙΛ. Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἡ ὀργάνωση παιδείας συστηματικῆς ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ὅλης ζωῆς τῆς ὁμογενείας δὲν εἶναι πρᾶγμα εὐχερές. Ἀντιθέτως, οἱ δυσκολίες εἶναι πολλές. Στὰ προηγούμενα σημειώματα κατεδείχθη τὸ πλῆθος τῶν παραγόντων ποὺ ἐπηρεάζουν ἀποφασιστικὰ τὴ σύνθεση καὶ τὶς τάσεις τῆς ὁμάδος μας καὶ δυσχεραίνουν κατὰ συνέπειαν τὴν ἐκπαιδευτική της προσπάθεια.

Παρὰ τὰ ἀνωτέρω ὅμως ἐξήρθη τὸ γεγονός, ὅτι οἱ σημερινὲς ἀνελίξεις στὴ ζωὴ τῆς χώρας αὐτῆς ὄχι μόνο μᾶς ἐπιτρέπουν, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλουν τὸ καθῆκον νὰ κινηθοῦμε ἐγκαίρως καὶ νὰ πράξωμε τὸ καλύτερο πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς συστηματικῆς ἐκπαιδεύσεως. Προφανῶς, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ ἀποσαφηνίσωμε καὶ νὰ καθορίσωμε εἶναι οἱ σχολικοὶ τύποι, τὰ εἴδη τῶν σχολείων ποὺ προσιδιάζουν στὴ ζωή μας καὶ στὶς μορφωτικές μας ἐπιδιώξεις. Ἐν συνεχείᾳ, πρέπει: (α) Νὰ μελετήσωμε τὸ κατ' ἐξοχὴν σοβαρὸ θέμα τῆς ἐπανδρώσεως τῶν σχολείων μας μὲ τὸ κατάλληλο διδακτικὸ προσωπικό. (β) Νὰ ὀργανώσωμε τὴ διοίκηση καὶ τὴν ἐποπτεία σὲ βάσεις πλατειὲς καὶ συγχρονισμένες, καὶ (γ) Νὰ ἐξασφαλίσωμε τὰ ἀπαραίτητα οἰκονομικὰ μέσα γιὰ τὴν ἐκπαίδευση.

Τὸ πρῶτο θέμα: Ἡ ἀνάγκη νὰ καθορίσωμε σαφέστερα τὶς βαθμίδες τῆς συστηματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰ εἴδη τῶν σχολείων ποὺ ταιριάζουν στοὺς ὅρους τῆς ζωῆς μας εἶναι ἔκδηλα. Πότε πρέπει νὰ ἀρχίζῃ ἡ συστηματικὴ ἐκπαίδευση καὶ ποιὰ ἡ ἔκτασή της; Ποιὲς εἶναι οἱ βαθμίδες τῆς παιδείας μας; Ποιὸς ὁ ἐνδεδειγμένος τύπος σχολείου σ' αὐτὴ ἢ σ' ἐκείνη τὴν κοινότητα; Ποιὸς ὁ εἰδικὸς σκοπὸς ποὺ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ὑπηρετῇ ἡ κάθε βαθμίδα καὶ τὸ κάθε σχολεῖο;

Ἂν στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δὲν δώσωμε ὀρθὴ ἀπάντηση καὶ ἂν δὲν προχωρήσωμε σὲ πράξεις θετικές, ἡ σύγχυση στὸν τομέα τῆς παιδείας θὰ μεγαλώνῃ καὶ ἡ συναισθηματικὴ δεοντολογία θὰ ἐπηρεάζῃ πάντα δυσμενέστατα τὶς ἐνέργειές μας.

Κατὰ τὴ θεωρητικὴ καὶ πρωτίστως κατὰ τὴν πρακτικὴ μελέτη καὶ ἀντιμετώπιση τῶν ὡς ἄνω σοβαρῶν ἐκπαιδευτικῶν προβλημάτων, δὲν πρέπει ἴσως νὰ ξεχνοῦμε τὶς ἑξῆς ἀρχὲς καὶ ἀντιλήψεις: (α) Ἡ παιδεία γενικῶς τότε μόνον ὁδηγεῖ σὲ θετικὰ καὶ σταθερὰ ἀποτελέσματα, ὅταν ἀρχίζῃ εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη ἡλικία τοῦ παιδιοῦ γιὰ νὰ τὸ συνοδεύῃ ἔπειτα βαθμιαῖα καὶ μεθοδικὰ σὲ ὅλη τὴ ζωή του, καὶ (β) Ἡ εὐρύτητα καὶ ἡ ἰδιάζουσα φύση τῶν μορφωτικῶν μας ἐπιδιώξεων (συναισθηματικοὶ προσανατολισμοί, βαθύτερη κατανόηση τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πνευματικοῦ κόσμου, πολιτιστικὴ δράση καὶ προσφορὰ τῆς ὁμογενείας) ἀπαιτοῦν τὴν ἵδρυση καὶ τὴ λειτουργία πολλῶν τύπων σχολείων, ὠργανωμένων καὶ διαρθρωμένων ἐπάλληλα καὶ συστηματικά.

Σύμφωνα μὲ τὰ προαναφερθέντα, θὰ μπορούσαμε νὰ διακρίνωμε καὶ νὰ διαρθρώσωμε τὴν εἰδικὴ παιδεία μας ἔτσι: (α) Παιδεία τῆς προσχολικῆς ἡλικας, (β) Δημοτικὴ παιδεία, (γ) Μέση παιδεία, (δ) Ἀνώτερη παιδεία, (ε) Ἐπαγγελματικὴ παιδεία, (στ) Ἐπιμορφωτικὰ κέντρα καὶ θεσμοί.

Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν πρώτη βαθμίδα: Ἡ συστηματοποίηση τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν παιδιῶν τῆς προσχολικῆς ἡλικίας προβάλλει σήμερα σὰν αἴτημα γενικό. Ἡ ἐμπειρία ποὺ ἀποκτοῦν τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας αὐτῆς (συναισθήματα, ἕξεις, γνώσεις) καθορίζει σχεδὸν ἀποφασιστικὰ τὴν ὅλη ἐξέλιξη τῆς προσωπικότητός των. Οἱ ὀργανισμοὶ ποὺ ἀσκοῦν ὑπεύθυνα καὶ κατὰ τρόπο συγχρονισμένο ἔργο ἐκπαιδευτικὸ (πολιτεῖες, κοινότητες, ἐκκλησίες, ἑνώσεις), γνωρίζοντας αὐτὴ τὴ ψυχολογικὴ καὶ παιδαγωγικὴ ἀρχή, ἀποδίδουν ξεχωριστὴ σημασία στὸ θέμα καὶ περιβάλλουν μὲ ὅλες τὶς φροντίδες τὸ παιδὶ τῆς προσχολικῆς ἡλικίας. Ἔχοντας ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψει μας, πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ προσέξωμε τὸ μικρὸ παιδὶ καὶ νὰ πάρωμε ἐγκαίρως καὶ μὲ γνώση καὶ σύστημα ὅλα τὰ μέτρα γιὰ τὴν παιδεία του. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ὠργανωμένη προσπάθεια γιὰ τὸ συναισθηματικὸ προσανατολισμὸ τῶν μικρῶν παιδιῶν πρὸς τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν κοινότητα, σὰν πρὸς τὰ κύρια κέντρα τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς ζωῆς μας. Σύλλογοι γονέων, εἰδικὲς ἑορτές, κοινωνικὲς καὶ θρησκευτικὲς συγκεντρώσεις, ἐκκλησιασμός, καθιέρωση τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐπισκέψεων ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς διδασκαλίσσης στὸ σπίτι τῶν παιδιῶν, κατηχητικὴ προπαιδεία, κ.τ.λ., εἶναι πράγματα ποὺ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνωνται. Πολλὲς ξένες ἐκκλησίες ποὺ καταπιάνονται μὲ τὸ ζήτημα τῆς παιδείας τῆς προσχολικῆς ἡλικίας, ἔχουν ἀποκτήσει πλούσια πεῖρα, ποὺ μποροῦμε ἄριστα νὰ τὴν ἐκμεταλλευτοῦμε.

β) Ὀργάνωση καὶ λειτουργία νηπιαγωγείων. Ἡ ἀποστολή των, τὸ ξανατονίζομε, εἶναι ὑψίστη. Πρὸς τὴν ἵδρυσή των πρέπει νὰ στραφῇ ἐγκαίρως καὶ ἐντατικὰ ἡ προσπάθειά μας. Τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας τῶν 4–6 χρόνων εἶναι στὴ διάθεσή μας. Δὲν ὑποχρεώνονται νὰ φοιτοῦν στὸ δημόσιο σχολεῖο. Καθὼς θὰ φοιτοῦν στὴν κοινότητα, θὰ ἐξοικειώνωνται φυσικὰ καὶ ἀβίαστα μὲ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ συγχρόνως θὰ γίνωνται κάτοχοι βασικοῦ ἑλληνικοῦ λεξιλογίου ἐπάνω στὸ ὁποῖο μπορεῖ ἐν συνεχείᾳ νὰ στηριχθῇ ἡ συστηματικώτερη διδασκαλία τῆς γλώσσας μας. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως ὁ θεσμὸς τοῦ νηπιαγωγείου, εἶναι ἀνάγκη νὰ μελετήσωμε καὶ νὰ ἐπιλύσωμε θετικά:

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ 1ον

Ὑπὸ Ἀρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ Β. ΑΧΛΑΔΑ
Baltimore, Md.

«Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.»
(Γαλάτ. 4:4-5)

Εἰσαγωγή.

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὸν χρόνον τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, δὲν εἶναι ἁπλοῦν σχῆμα λόγου, ἀλλὰ πραγματικότης. Διότι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος προαιωνίως εἶχεν ἐπαγγελθῇ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Του, θὰ ἐξέλεγε τὴν κατάλληλον περίστασιν, τὸν κατάλληλον χρόνον διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπαγγελίαν Του.

Ποῖοι οἱ παράγοντες ὅμως οἱ ὁποῖοι καθίστων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸν χρόνον ἐκεῖνον, περισσότερον πρόσφορον ἀπὸ ἄλλοτε διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, ἡ πλέον εὐλογοφανής, εἶναι ἴσως, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡ ἀνθρωπότης εἶχε φθάσει εἰς ἓν ἐπίζηλον σημεῖον πολιτισμοῦ καὶ διανοητικῆς ἐξελίξεως, συγχρόνως ὅμως εἶχε καταπέσει τόσον πολὺ ἠθικῶς, εἶχε τόσον πολὺ ἀπομακρυνθῇ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ καθίσταται ἀναγκαία ἡ διὰ τῆς θείας ἀντιλήψεως, τῆς θείας ἐπεμβάσεως ἀνόρθωσίς της. Τὸν πολιτισμὸν δὲ τοῦτον καὶ τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸ πλαίσιον τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου, τὸ εὔθετον τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, σκοπὸν ἔχει ὅπως ἐπιτροχάδην καὶ ἀτελῶς περιγράψῃ τὸ παρὸν ἄρθρον.

Σύγχρονοι μεγάλοι λαοὶ τῆς ἐποχῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τρεῖς λαοὶ κυριαρχοῦν τῆς σκηνῆς τῆς ἱστορίας, κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἀπαράμιλλον γλῶσσαν του, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ποίησιν, τὸ δρᾶμα, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν διανοητικὴν ἐν γένει ἀκμήν του, εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς τελειότητος, εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ ἀνθρωπίνου ἐφικτοῦ. Τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον μὲ τὸν αὐστηρὸν μονοθεϊσμόν του, τὴν ἀλύγιστον ἠθικὴν διδασκαλίαν του καὶ τὴν ἄνευ συμβιβασμῶν προσήλωσιν εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὰς παραδόσεις του, ἀπετέλεσε ὅασιν τῆς θρησκείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὴν αὐχμηρὰν ἔρημον τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ ἡ ὁποία θρησκεία ἀπέβη ὁ πρόδρομος τῆς ἀληθοῦς θρησκείας τῆς ἀποκαλύψεως, τῆς θρησκείας τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ Ρωμαϊκὸν ἔθνος, ἢ καλλίτερον εἰπεῖν τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος, τὸ ὁποῖον μὲ τὰς ἀηττήτους λεγεῶνας του, τὴν ἱκανωτάτην διοίκησίν του, καὶ τὴν ἀπαράμιλλον νομοθεσίαν του, κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ μέγα μέρος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ νὰ κρατήσῃ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του, ἐπὶ ἱκανοὺς αἰῶνας, ἔθνη καὶ λαούς.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἔθνη, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ἦσαν ἔθνη μικρά, ἡ ἐπίδρασίς των ὅμως ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου καὶ ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ ἀπέβη τεραστία καὶ ἀγήρως. Διότι τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀναφέρεται, ἦτο τὸ πρῶτον ἔθνος τὸ ὁποῖον ηὐτύχησε νὰ λάβῃ τὴν θρησκείαν τῆς ἀποκαλύψεως, ἡ ὁποία ἀπέβη ὁ πρόδρομος τῆς παγκοσμίου θρησκείας τῆς ἀπολυτρώσεως, ἤτοι τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ὁ Ἑλληνισμός, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ὁ Ἑλληνιστικὸς κόσμος, ὡς εἶχε διαμορφωθῇ μὲ τὰς κατακτήσεις τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Διαδόχων του, συνεισέφερεν ὄχι μόνον τὴν γλῶσσαν ἡ ὁποία εἶχεν ἀποβῇ γλῶσσα διεθνὴς τοῦ μεγαλειτέρου τότε μέρους τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ κυρίως τὴν σκέψιν, τὴν διανόησιν, τὴν φιλοσοφίαν. Καὶ ἡ μὲν γλῶσσα ἐχρησίμευσεν ὡς ὄργανον τῆς διαδόσεως τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ σκέψις ὡς μέσον διατυπώσεως τῶν ὑψηλῶν ἀρχῶν τῆς Χριστιανικῆς θεολογίας. Τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος, τὸ ὁποῖον ἀρχίσαν ὡς μία μικρὰ πόλις εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ, κατὰ 760 περίπου π.Χ., κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ πολιτικῶς τὸ μέγιστον, τὸ καὶ ἄριστον, μέρος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, συνεισέφερεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ Πληρώματος τοῦ Χρόνου, τὴν σχετικὴν εὐνομίαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὰ ἐκ τῆς εὐνομίας καλὰ (ὅπως ἡ ἀσφάλεια, ἡ συγκοινωνία, ἡ αὐστηρὰ λειτουργία τοῦ ἀστικοῦ καὶ τοῦ ποινικοῦ δικαίου), καὶ τὴν ἐπάνθησιν τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν.

Οἱ μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἀνθίσαντες πολιτισμοί.

Ὁ πολιτισμὸς τῆς ἐποχῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος δὲν παρουσιά-

---

(1) Τὸ ζήτημα τοῦ διδακτηρίου, (2) Τὸ ζήτημα τῆς εἰδικευμένης νηπιαγωγοῦ, καὶ (3) Τὸ ζήτημα τῶν ἐποπτικῶν μέσων διδασκαλίας.

γ) Ἡ ὀργάνωση θερινῶν κατασκηνώσεων μητέρων καὶ μικρῶν παιδιῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν εἰδικῆς διδασκάλισσας ἀποτελεῖ ἐπίσης ἕνα ἀκόμη σημαντικὸ συμπληρωματικὸ μέτρο γιὰ τὴν ψυχολογημένη εἰσαγωγὴ τοῦ νεαροῦ ὁμογενοῦς στὶς παραδόσεις καὶ στὴ γλῶσσα μας.

σθη ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως· ἦτο βραδεῖα ἐξέλιξις τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἄνθησις καὶ προϊὸν ὑπῆρξε. Διὰ τοῦτο δίκαιον εἶναι ὅπως γίνῃ μία βραχεῖα ἐπισκόπησις τοῦ πολιτισμοῦ τούτου.

Ὁ ἀρχαιότατος πολιτισμός, ὁ ὁποῖος ἦτο πολιτισμὸς Ἀνατολικός, διότι Δυτικὸς πολιτισμὸς ὅπως τὸν γνωρίζομεν σήμερον δὲν ὑπῆρχε, διαιρεῖται εἰς δύο ξεχωριστοὺς κλάδους. Τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς εἰς τὸν ὁποῖον περιλαμβάνονται ὁ Κινεζικὸς καὶ ὁ Ἰνδικὸς πολιτισμός, καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς σήμερον ὀνομαζομένης Μέσης Ἀνατολῆς, ὁ ὁποῖος διεμορφώθη γύρω ἀπὸ τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν.

Εἰς πέντε ὁλοκλήρους χιλιάδας ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ ἀνάγουν πολλοὶ ἱστορικοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ. Αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον ἀκόμη προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν τοῦ κόσμου, ἐκτίσθησαν, αἱ περισσότεραι, 3,000 ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων δὲ ἐκείνων χρόνων ἐφευρέθη ἡ γραφή, ἡ ἱερατικὴ κατ' ἀρχάς, ἡ ἱερογλυφικὴ ἀργότερον, ἡ ὁποία ἐμμέσως εἶναι ἡ μήτηρ ὅλων τῶν ἀλφαβήτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. Γνωστὴ ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ γεωμετρία, στοιχεῖα τῆς ἰατρικῆς καὶ λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα. Ὁ πρῶτος μονάρχης τῆς Βαβυλῶνος, ἡ ὁποία θεωρεῖται τὸ ἕτερον τῶν ἀρχαιοτάτων κρατῶν τῆς γῆς, Σαργκὼν ὁ Α΄., ἔζησε 3,800 ἔτη π.Χ. καὶ εἰς τὸ πλούσιον ἔδαφος τῆς Μεσοποταμίας ἤνθισε λαμπρὸς πολιτισμός. Ἡ νομοθεσία τοῦ Βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος Χαμουρομπῆ, ὁ ὁποῖος ἔζησε περὶ τὸ 2250 π.Χ. καὶ τοῦ ὁποίου οἱ κώδικες ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἀνεγνώσθησαν πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων, θεωρεῖται μία ἀπὸ τὰς τελειοτέρας νομοθεσίας τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ δὲν ἀπέχει πολὺ εἰς τελειότητα ἀπὸ τὸν ἠθικὸν νόμον τοῦ Δεκαλόγου τοῦ Μωϋσέως.

Παράλληλοι, μολονότι μεταγενέστεροι τῶν δύο τούτων πολιτισμῶν, εἶναι ὁ Ἀσσυριακὸς πολιτισμὸς καὶ ὁ Φοινικικός, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς τῆς Κρήτης καὶ ὁ Μυκηναϊκός. Αἱ ἀριανικαὶ φυλαὶ αἱ ὁποῖαι ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰ ὑψίπεδα τοῦ Παμὶρ τῆς Ἀσίας, ὡς πιστεύεται, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος, ἔδωσαν νέαν κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀπετέλεσαν τὸ ὑλικὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον διεμορφώθη ὁ Δυτικὸς πολιτισμός. Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς των ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος τῆς ἱστορίας, οἱ ἀριανικοὶ λαοὶ παρουσιάσθησαν ὡς κατακτηταί. Εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπέταξαν τοὺς αὐτόχθονας Δραβιδίους καὶ ἐγκαθίδρυσαν τὸ κοινωνικὸν καὶ θρησκευτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκόμη ἐπικρατεῖ ἐν πολλοῖς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην. Οἱ Μῆδοι καὶ Πέρσαι διέλυσαν τὴν Βαβυλωνιακὴν καὶ τὴν Ἀσσυριακὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ἀπέβησαν ἡ μεγαλειτέρα πολιτικὴ δύναμις τοῦ κόσμου, διὰ νὰ πέσουν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν Μακεδονικῶν φαλάγγων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἐντὸς δεκατριῶν ἐτῶν ἐκυρίευσε τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ διέδωσε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ πέρατα τῆς ἀχανοῦς, καίτοι βραχυχρόνου, αὐτοκρατορίας του.

Ἡ πρώτη πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρὶς εἶδε διαμορφούμενον τόσον τέλειον πολιτισμόν, ὥστε νὰ ἀποτελῇ οὗτος μέχρι σήμερον ὑπόδειγμα πολιτισμοῦ, ἐν πολλοῖς ἀνυπερβλήτου. Τοιοῦτος ὑπῆρξε κυρίως ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς καὶ τῆς Ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς. Τὰ προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως ἀπετέλεσαν ἔκτοτε τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὸ μέτρον μὲ τὸ ὁποῖον μετρῶνται τὰ προϊόντα τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως ὅλων τῶν αἰώνων. Εἰς τὸ ἄνθισμα τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς σκέψεως συνετέλεσαν πολὺ αἱ νῖκαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐναντίον τῶν Περσῶν, μὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἐξύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν βραχύβιον εὐημερίαν τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος, καὶ ἀκολούθως ἡ διάδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Διαδόχων του.

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι παρουσιάζουν μίαν ἐξαιρετικὴν ἀκμήν, ὄχι μόνον ὑλικῆς εὐημερίας, ἀλλὰ καὶ πνευματικῆς ἐξελίξεως. Οἱ Ἕλληνες τῶν Ἀποικιῶν εἶναι ἔμποροι καὶ ἐπιχειρηματίαι, ἐκτοπίσαντες εἰς πολλοὺς τομεῖς τοὺς Φοίνικας, καὶ συναγωνίζονται μὲ τὴν θυγατέρα τῆς Φοινίκης, τὴν Καρχηδόνα, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ διανοούμενοι, ἀναδείξαντες τοὺς πρώτους πραγματικοὺς φιλοσόφους καὶ ἐπιστήμονας.

Κατὰ τὸν ἕβδομον καὶ ἕκτον π.Χ. αἰῶνα παρουσιάσθησαν τέσσαρες μεγάλοι ἱδρυταὶ θρησκευμάτων. Ὁ Λάο Τσὲ ἱδρυτὴς τοῦ Ταοϊσμοῦ καὶ ὁ Κομφούκιος, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Κομφουκισμοῦ εἰς τὴν Κίναν, ὁ Σιντάρθα Γκοτάμα Βούδδας ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Βουδδισμοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ ὁ Ζωροάστρης εἰς τὴν Περσίαν. Σχεδὸν καὶ οἱ τέσσαρες ἐνεφανίσθησαν οὐχὶ ὡς ἱδρυταὶ νέων θρησκειῶν, ἀλλὰ ὡς ἀναμορφωταὶ καὶ ἠθικοδιδάσκαλοι, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ διδασκαλία περιεβλήθη ὑπὸ τῶν διαδόχων καὶ ὀπαδῶν των μὲ τὸν φωτοστέφανον τῆς θρησκείας. Ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἐπίσης αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς ἀνεδείχθησαν οἱ πρῶτοι μεγάλοι Ἕλληνες φιλόσοφοι, Θαλῆς, Ἐμπεδοκλῆς, Παρμενίδης, Δημόκριτος, Ἀναξαγόρας, Ἀναξιμένης, Πυθαγόρας καὶ ἄλλοι ὀλιγότερον ὀνομαστοί. Ὅλων τούτων ἡ φιλοσοφία ἦτο μία προσπάθεια ὅπως ἑρμηνεύσουν τὴν προέλευσιν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Τοιουτοτρόπως ὁ Θαλῆς, ὁ καὶ ἀρχαιότερος ὅλων, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ κύριον στοιχεῖον τοῦ σύμπαντος εἶναι τὸ ὕδωρ. Ὁ Δημόκριτος ἐξέφρασε πρῶτος τὴν γνώμην ὅτι τὸ κύριον στοιχεῖον εἶναι τὸ ἄτομον. Ὁ Ἀναξαγόρας, πρόδρομος τοῦ Δάρβιν καὶ τῶν ὀπαδῶν τῆς ἐξελίξεως, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ πρόγονος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι . . . ὁ ἰχθύς. Βαθμηδὸν ὅμως ἡ φιλόσοφος σκέψις ἐστράφη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς προελεύσεως ὄχι τοῦ ὁρατοῦ, τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνευματικοῦ τοιούτου, ἐπίσης δὲ καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐκζήτησις αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἔλαβε τὴν

(Συνέχεια εἰς τὴν 16ην σελίδα)

VALUABLE REPORTS

Goya's National Council Meeting

By STEPHEN P. PENDIAS
Archdiocese's Representative

Goya's National Council Meeting was held in Dayton, Ohio, the weekend of March 13th.

The National Council was well received by the local community, its priest and particularly the young people. The meetings on Friday were held in the building adjoining the church and on Saturday at the Biltmore Hotel. The Council also met on Sunday and at that time discussed various matters with nine of Goya's "district chairmen" from various parts of the country. Among the more interesting points covered by the Council on Friday and Saturday were:

1. "Live your Orthodox Faith" was adopted as the motto to be displayed prominently throughout the forthcoming National Convention to be held August 22 to 27 in Minneapolis. The conference schedule will be approximately as follows:

Saturday — Vespers. Later a welcoming get-together, and of course no dancing.

Sunday — Divine Liturgy in the ballroom of the Radisson Hotel with a representative combined "Midwest Choir" singing the service. After a buffet luncheon, a religious forum as in Birmingham. The opening ceremonies will be held in the hotel's ballroom in the evening and thereafter the Minneapolis Goya will put on a show to be followed by dancing.

Monday through Thursday — Seven or eight general assembly meetings, each of which to be prefaced by a five-minute "sermonette" delivered by a clergyman. The various conference committees will also be meeting from time to time during the week.

Monday — In the evening, a series of religious lectures, perhaps three, including one by Archbishop Michael and one by Dean Patrinakos of Brookline.

Tuesday — The official banquet in the evening.

Wednesday — The official ball; incidentally, the law in Minnesota precludes any dancing after midnight.

Thursday — Bidding for next year's conference site, and the conference closing.

Friday — Meeting of the new National Council.

The following have been assigned to prepare suggested agendas for the guidance of the committees expected to be appointed at the conference: Pendias (religious education), Pagos (finance and national headquarters; also athletics), Villas (support of Archdiocese programs), Vance (local activities), Loris (constitution), Kalogeras (special projects), Nikolas (resolutions and special problems), Mrs. Gallos of Rochester, N. Y. (choirs), Marinakos of Chicago, Ill., and Paleologos of Washington, D. C. (publications and public relations), Kakos of Minneapolis, Minn. (conference city).

2. From the G.O.Y.A. Treasurer's report, the following estimates were made:

Anticipated Income from now until the Minneapolis Conference

$	500	per capita tax
	100	charter fees
	500 (a)	advertisements in the "Goyan"
	1,000	Birmingham pledges to be collected
	500	due from Birmingham Goya
	2,000	due from Archdiocese
	$4,600*	

* Add to this the present balance in G.O.Y.A.'s treasury, about $5,300.

Anticipated Expenses fos same period, and balance thereafter available

$	500	Goya headquarters expense
	620	Council meeting (Dayton)
	1,000	Council meeting (Minneapolis)
	1,500	next issue of "Goyan"
	550	Choir School and Choir Library
	500 (b)	due Ionian Relief Fund
	100 (c)	Brookline Library Fund Campaign
	500	reprinting of "Outline of Greek Orthodoxy"
	500 (d)	Goya rotogravure insertion in "National Herald"
	170	miscellaneous
	3,960	balance available

(a) From the Greek Line, at $250 per issue.

(b) Inadvertently, the pledge made by the Birmingham Conference has not yet been paid.

(c) National Youth Sunday this year, September 26, will be dedicated to the raising of funds all over the nation for the benefit of Brookline's library. This campaign will be conducted through the Boston G.O.Y.A. and the $100 is to cover the initial mailing expense, etc.

(d) Mr. Villas has been discussing with the "National Herald" the printing of a four-page (full size) rotogravure section, advertising G.O.Y.A.'s activities.

3. Other items discussed:

a) It was agreed that Mr. Stephen Pendias should contact Father Gallos and ask him to write up in mimeographed form his entire suggested program about our Orthodox Inner Circle, which Goya headquarters will distribute throughout the country for study and ultimate consideration again at the Minneapolis conference.

b) The Los Angeles Goya reported to the Council that the color film of the Liturgy will probably be ready sometime after Easter. We should be able to show the film in Minneapolis.

c) As a matter of general policy and in an effort to ease the burden on national headquarters, the Council agreed to try to delegate as far as possible certain of the major Goya projects to individual youth clubs in various parts of the country. For example, Albuquerque, New Mexico, will deal with the study of mixed marriages, and Boston will deal with the Brookline library campaign.

The Council's meetings were carried on in a very fine spirit of cooperation. The sincere interest and eagerness to work which the Council has always displayed are fully representative of the determined Christian purpose that distinguishes G.O.Y.A. all over the country.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΠΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ἡ μεγάλη Ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς "New York Times" ἐδημοσίευσε πρὸ καιροῦ ὅλως ἐνδιαφέρουσαν ἔκθεσιν τῶν ἀνὰ τὰς διαφόρους χώρας ἀνταποκριτῶν της σχετικῶς μὲ τὴν πίστιν τῶν λαῶν ἐπὶ τὴν θρησκείαν. Ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς προκύπτει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Χριστιανικὴ πίστις ὄχι μόνον δὲν ὑπέστη περιορισμοὺς ἢ χαλάρωσιν κατὰ τὰς δύο τελευταίας δεκαετίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐνισχύθη καὶ ἐστερεώθη περισσότερον. Οἱ προχείρως φιλοσοφοῦντες ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ οἱ θεωρητικοὶ τῶν μηχανοκρατικῶν ἀντιλήψεων περὶ ζωῆς δὲν ἔπαυσαν νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ πόλεμοι, αἱ κοινωνικαὶ ἀναστατώσεις, ἡ αὐξανομένη ἀνθρωπίνη ἐμπειρία, ἡ ἐξέλιξις τέλος τῶν ἐπιστημῶν καὶ αἱ πρακτικαὶ ἐφαρμογαί της συντελοῦν ἀναποφεύκτως εἰς τὴν μείωσιν τῶν θρησκευτικῶν συναισθημάτων καὶ εἰς τὴν στροφὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν πρὸς μόνην τὴν ὕλην καὶ τὴν ἐγκόσμιον ζωήν. Ἡ πραγματικότης ὅμως διαψεύδει τοὺς ἀρνητὰς καὶ διὰ τῆς γλώσσης τῶν συγκεκριμένων δεδομένων καὶ τῶν ἀριθμῶν ὁμιλεῖ πειστικῶς περὶ τῆς προσηλώσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Δημιουργόν του, ὡς πρὸς τὴν μόνην πηγὴν ἀξιῶν ἀπολύτων, ὡς πρὸς τὸν μόνον φωτεινὸν ὁδηγητὴν εἰς τὸν ὁποῖον ἀναθέτει πάσας τὰς ἐλπίδας καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀναμένει τὴν δικαίαν κρίσιν ἐπὶ τῶν λογισμῶν καὶ τῶν πράξεών του. Ἡ ἐν λόγῳ ἔκθεσις εἶναι ὄντως ἓν διαφωτιστικὸν μελέτημα καὶ ἔρχεται, ὡς εἴπομεν, ὡς μία θαυμασία ἀπάντησις εἰς τοὺς ἀπωλέσαντας τὴν πίστιν των ἐπὶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς βιαζομένους νὰ ἑρμηνεύουν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ζωὴν ὡς πράγματα καὶ φαινόμενα μὴ ὑπείκοντα εἰς τὴν θείαν βουλήν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τὸν προσεχῆ Αὔγουστον καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τῆς 15ης μέχρι τῆς 31ης τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, συνέρχεται εἰς τὸ Northwestern University, Evanston, Ill., ἡ Δευτέρα Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Ἡ Συνέλευσις αὐτή, συνερχομένη εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης πιέζεται ὑπὸ τῶν πλέον ἐναγωνίων προβλημάτων, προσλαμβάνει ὅλως ἰδιάζουσαν σημασίαν. Τὸ κύριον θέμα της εἶναι «Ὁ Χριστός, ἡ ἐλπὶς τοῦ Κόσμου». Εἰς τὰς συζητήσεις καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις θὰ λάβουν μέρος οἱ πλέον ἐκλεκτοὶ ἀντιπρόσωποι 161 Προτεσταντικῶν καὶ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐκ 48 χωρῶν. Μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἡμετέρα Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία διὰ τῶν ἐκπροσώπων της θὰ φέρῃ τὸ ἀδελφικὸν μήνυμα τῶν τέκνων της πρὸς τὰ εὐσεβῆ τέκνα τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, θὰ ὁμολογήσῃ τὴν πίστιν της εἰς τὰ ὀρθόδοξα δόγματα, ἀλλὰ καὶ θὰ διαδηλώσῃ ἅπαξ ἔτι τὴν πεποίθησίν της ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν πιστῶν διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισιν κοινοῦ ἐνδιαφέροντος προβλημάτων μὲ γνώμονα τὰ εὐαγγελικὰ ῥήματα. Ὁ «Παρατηρητὴς» θὰ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως αὐτῆς καὶ θὰ ἐνημερώσῃ ἐν καιρῷ τοὺς ἀναγνώστας του ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων, ἡ βαρύτης τῶν ὁποίων θὰ γίνῃ, εἴμεθα βέβαιοι, εὐρύτατα αἰσθητή.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μητέρας, θεσπισθεῖσα πρὸ ἐτῶν τὸ πρῶτον ἐν Ἀμερικῇ, καταλαμβάνει προφανῶς τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐκδηλώσεων δι' ὧν ἐκφράζονται αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ ἔννοιαι ὑψηλαί. Ἡ μητέρα εἶναι τὸ πρόσωπον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ πρὸς τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ μέλη καὶ πρωτίστως τὰ τέκνα ὀφείλουν, ἐκτὸς τῆς ὑπάρξεώς των, τὴν ψυχικήν των ὑφήν. Προσηλωμένη ἡ μητέρα εἰς τὴν θείαν ἀποστολήν της, ἀψηφεῖ πόνους καὶ μόχθους καὶ διὰ τῆς ἀνιδιοτελοῦς καὶ ἀπαραμίλλου στοργῆς της ἀνατρέφει, καθοδηγεῖ, ἐνσταλλάζει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ της τὴν θερμὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν μόνην βάσιν τῆς ὅλης του ἀναπτύξεως καὶ τῆς διαγωγῆς του. Οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι μας, τέκνα λαμπρῶν Ἑλληνορθοδόξων μητέρων, θὰ μετάσχουν ἀσφαλῶς τῆς ὡραίας αὐτῆς ἑορτῆς κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς τὰς πλουσίας εἰς συναισθήματα οἰκογενειακὰς παραδόσεις μας. Ἡ εὐκαιρία εἶναι ὄντως μοναδικὴ διὰ νὰ ἐκδηλώσωμεν καὶ πάλιν πάντες ὅλην μας τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἡρωΐδα ἐκείνην μητέρα, ἥτις ἔφθασεν ἀπροπαράσκευος εἰς τὴν χώραν αὐτὴν διὰ νὰ μετάσχῃ μετὰ τοῦ συζύγου της τῆς σκληρᾶς βιοπάλης, νὰ κερδίσῃ μαζί του τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ δώσῃ καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τέκνα ἄξια τῶν θυσιῶν της καὶ ἄξια τῆς θρησκείας μας, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε καὶ ἐμπνέει πάντοτε τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰ ἔργα της. Ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ οἰκογένεια, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία σεμνύνονται, εἶναι ὄντως ὁ καρπὸς τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν κόπων τῆς μητέρας. Ἡ μήτηρ τοῦ Θεανθρώπου ἀς ἵσταται πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἑλληνοαμερικανίδος μητρὸς καὶ ἀς καθοδηγῇ τὸ ἔργον τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων της συμφώνως πρὸς ὅσα ἡ ὁμογένεια θεωρεῖ ὡς ἱερὰ καὶ ὅσια.

RELIGIOUS EDUCATION

A Tribute To The Sunday School Teacher

By PHOCAS ANGELATOS

The factors contributing to the advancement of a community are so numerous and so intermingled, that it is extremely difficult to evaluate the significance of each one separately. The priest with the Board of Trustees at the head of the pyramid, and under their auspices and direction, the teacher, the choir, the Philoptohos, the Youth, and all the various other organizations, labor, individually and collectively, to meet the needs of the community: to solve the host of its everyday problems, to raise its spiritual level ever higher, so that it may engage itself in the noble competition of our civilized society with great anticipation of projection and recognition, inspired and guided by the sense of responsibility toward the glorious heritage of our fathers.

All these factors call for our sincere gratitude, for they have indeed accomplished miracles in the organized life of the Greek-American. New churches, stately and imposing, rise daily to replace the improvised houses of prayer which the piety of the vanguard of immigrants offhandedly raised. Community centers, seemly, spacious and up-to-date, fill from day to day a concrete need which was long felt. Our young men and women, motivated by the Youth Organizations, are readied to worthily succeed the generations which by natural law bid us goodbye. The priest is now capable of approaching all his congregation, and conversing with young and old, to each in the language he understands, and on his intellectual level. He is also ready to measure himself fearlessly up against his Catholic or Protestant colleague, for he was fortunate enough to receive comparable training. The Philoptohos, not only meets its primary objective of welfare, but enters other benevolent and worthy enterprises, which enterprises impose it more and more on the public conscience. And, our Greek School, with its great mission, thanks to the enthusiasm of the proletarian teacher, continues its upward trend, dusts desks which were idle until yesterday, procures books, tests new methods and touches the child today more than it did in the past.

Above all this, however, in a place apart, distinguished, stands the Sunday School teacher; this selected girl of ours who offers to our children voluntarily, systematically, unselfishly, without ado, her time and enthusiasm, her hand and heart. She works untiringly to make them faithful members of the Church, true conscientious Christians, to safeguard them from the multinominal religions of their environment and to retain them in the arms of the orthodox tradition; to help them grow in a Christ-like manner to sense the power and dignity of the Gospel, and to lay the foundation of their lives upon the firm rock of faith.

For this type of work the Sunday School teacher needs special talent and training. She must know the content of the teaching: the Christian truth, its meaning and significance. She must know whom she is to teach: the psychology of the child, his needs, his interests, and his ability. She must know how to teach: the methods of teaching, the means through which she can influence profitably the spiritual growth of the child and make religious education pleasant and desirable. To acquire this proficiency, however, the Sunday School teacher must have faith in the value of religion as a vital source of life and strength, love for the child and an aptitude for persistent and continuous study and meditation.

The Sunday School teacher cooperates with all those responsible for the nurture of the child. She renders her help and compensates for their shortcomings. She is at the side of the parents, who either do not know, or do not care to undertake the religious training of their children. She is at the side of the teacher who, regardless of the knowledge and desires he possesses, does not have the right to touch on the field of religion because of legal restrictions. She stands at the side of the priest, for he is submerged under the heavy burden of countless pastoral duties.

This reveals the great sacrifice demanded from the young girl who undertakes the difficult task of the Sunday School teacher. Sacrifice of her personal freedom, since she must follow a program which necessitates her presence in the church each Sunday for the Sunday School session, and at least one night a week for her preparation. Sacrifice in time, which is so precious and dear in the busy, tiring and tense life of ours. For it is not only the time necessary for the lesson itself, it is, moreover, the time which she needs for the planning of a session, and for her so important, contact with the child and his family.

Nevertheless, her sacrifice is not in vain. It bears fruit in the life of the child and is transformed into blessing for the child itself, for the church and for society. And our present society, indeed needs good citizens, honest and moral, capable of working harmoniously with their neighbors, and of getting along peacefully with their fellowmen. Today our Sunday School teachers have in their hands over twenty thousand such citizens of tomorrow in the Sunday Schools of the Greek Archdiocese, and, with their zealous effort, this number is ever increasing. The growth in enrollment is simultaneous with the progress in the quality of character, in the sentiments, thoughts and deeds of the child. This is the compensation which the Sunday School teacher has for the labor she

expends: the tranformation which is wrought in the nature of the child under her own guidance, the rebirth which is noticeable in the Sunday School pupil.

I never met a man within the community, or outside, who does not respect the Sunday School teacher, honor her call or recognize his debt to her. Most especially, His Grace, Archbishop Michael, who is in close contact with her and is in a position to appraise her goals and achievements better than anyone else, encompasses her with all his fatherly affection and commends her with the finest and most laudable words, thus rendering the due tribute in behalf of the official Church. Since his arrival in America, he has taken every possible means to organize, promote and facilitate the task of the Sunday School teacher.

Firstly, he undertakes every effort and assumes, through the Archdiocese, the expense of providing Sunday School materials sufficient in number and up-to-date in system for the Sunday School. Eleven such Sunday School books have been circulated thus far, in thousands, completely free of charge, as well as two series of Teaching Pictures of the Old and New Testament. And these publications will continue until they meet all the needs of the Sunday School curriculum.

Along with this project, the Archbishop instituted Sunday School Teachers Training Classes, two years ago, originally at the Headquarters of the Archdiocese in New York, then at the Academy of St. Basil in Garrison, and he is still studying the possibility of expanding these seminars throughout the United States. Those who had the privilege of attending the Sunday School Teachers Training Classes at the Academy of St. Basil last year, are fully aware of the beneficient influence which they will exercise on the state of the religious education program of the Archdiocese. It is an institution which brings closer our Sunday School teachers and promotes the spirit of Christian fellowship amongst

(Continued on page 16)

SAINT PAUL'S FRATERNAL ORDER

By CONSTANCE SOULIAS
Sunday School Teacher
St. Paul's, Hempstead, L. I.

Organized as the Fraternal Order of St. Paul's of Hempstead, the Sunday School teachers have embarked upon a spiritual program to expand the horizons of religious education beyond the weekly catechetical lessons.

Under the chairmanship of Dr. Demttrios Cidis and the spiritual guidance of Father George Papadeas and Mr. Socrates Tsamoutalis, the organization has initiated a series of lectures to be presented to the adults of the community. This program has as its goal the better understanding of contemporary religious problems. Our first speaker was Fr. Theodore Theodorides who spoke on March 7, 1954. Everyone who attended the lecture testified to the enjoyable and instructional value of the evening's program. We plan to alternate future lectures between Greek and English speaking personalities of various faiths and professions.

In further interest of the community, the Sunday School Organization is undertaking a library service. The library will include religious books available to anyone who wishes to borrow them. The collection of books, published both in the United States and in Greece, will be built up by donations and by the treasury of the Sunday School.

The Sunday School itself has been progressing rapidly and surely. The enrollment of students at this time is 228. The instructional staff consists of nine teachers and five assistants. The total curriculum is coordinated by Mr. Socrates Tsamoutalis who, with our pastor, Father George, formulates the program. Mr. Tsamoutalis, as our superintendent, assists the teachers with their work by giving them adult religious and pedagogical lessons.

The children start their Sunday worship with a religious service and sermon before going to their respective classes. They have been seeing and enjoying colored slide films depicting the life of our Lord Jesus Christ. Their understanding increases because of this visual aid.

The children themselves have been contributing to the spiritual growth of the community. At Thanksgiving time they collect food for the welfare of needy families, and at Christmas they collect food and toys for the children who would otherwise have had a joyless holiday. To help the growth of the Sunday School treasury, they bought and sold boxes of Christmas cards and kept individual holiday banks.

In recognition of the worth of the children, the Sunday School has been donating lovely large-sized Bibles to the children that are personally autographed by Father George.

To make the Greek Orthodox religion as live an experience as possible for our young people, the teachers plan to take the children to sources of our faith. The Senior Division visited, for example, the Cathedral of the Holy Trinity in New York City. After witnessing the services, they joined Father Constantine Kazanas who explained the unique and lovely symbolism of Byzantine ecclesiastic architecture. The children agreed unanimously that what they had learned on that one morning would become a permanent part of their religious education.

Looking over the accomplishments to date, the Sunday School students and teachers are filled with hopes. Looking ahead, they are prepared to work harder for the continued expansion of religious instruction within the community.

Choirs and G.O.Y.A.

The question has frequently been asked, and rightly so, "What does GOYA have to do with the choirs?" Perhaps the easiest and most direct answer lies in the common denominator of both groups—YOUTH.

Less than three years ago, the Greek Orthodox Youth of America was instituted for the purpose of bringing our young people, married and single alike, closer to their church and their faith, through a program based fundamentally on Education and Service. The greatest need existing in our church today is the need for religious education, and this is the root of the GOYA program. We as young people have a sacred obligation to the future of our church that must be met by accepting certain areas of responsibility within our church community. The religious education program, teaching of Sunday School, leadership for Junior Youth, serving in the choir, are but some of the responsibilities we can and must assume. Certainly no single group within the community devotes more service to the church than the choir. The strength and ability of individual choirs vary throughout the nation, some are strong with well-balanced sections, skillful directors, strong voices and capable organists, while others lack in one or all of these areas. At present most choirs do lack in one or more of these areas. GOYA realizes this and wants to help. At the last National GOYA Conference representatives from all Choir Federations in America were invited to participate in the deliberations of the Choir Committee. A wonderful and stimulating exchange of thoughts and ideas took place which resulted in the following:

1. PLANS TO ESTABLISH A NATIONAL LIBRARY OF ECCLESIASTICAL AND FOLK MUSIC AVAILABLE TO ALL CHOIRS.

2. ESTABLISHMENT OF CHOIR SCHOOLS IN DIOCESE AREAS WHERE NONE NOW EXIST, AND SUPPORT OF THOSE NOW FUNCTIONING UNDER THE SPONSORSHIP OF CHOIR FEDERATIONS.

3. IN COOPERATION WITH EXISTING FEDERATIONS A QUESTIONNAIRE SURVEY IS TO BE PREPARED AND DISTRIBUTED TO ALL CHOIRS TO ASCERTAIN THE STATUS AND NEEDS OF CHURCH CHOIRS THROUGHOUT THE NATION.

4. The establishment of a NATIONAL GOYA CHOIR COMMITTEE whose members include Chris Xeros, Frank Desby, Freddie Kologerakis, John Pappas, Christ Ellis, Nicholas Svirgos, Anna Marakos, and Anna Gallos, Chairman.

In summary, GOYA policy concerning choirs is simply this: On a *National Level* we are trying to ascertain the needs of our choirs and provide assistance through the services of a National Committee, a choir library and choir school. On a *District Level,* an exchange of choirs, promotion of annual festivals and concerts, and full cooperation and support of the Choir Federation festivals, contests and concerts now already existing. On the *Local Level,* GOYA Chapters must do everything possible to assist the local choir. A choir committee can be established to cooperate with the Choir Director in initiating a program for boosting choir membership, supporting choir concerts, and jointly planning GOYA and Choir functions so there are no schedule conflicts. *Both groups should share common membership.* We are all in the same family working for the same goal, the future of our church. Whether we sing in the choir, teach Sunday School, lead a Junior Youth Group, plan the religious education program, assist on the community publication, or participate in any number of other community projects makes little difference. Our common denominaor is YOUTH and YOUTH IS THE FUTURE OF OUR CHURCH. In working side by side our mutual problems will dissolve and the future for our Most Holy Orthodox Church here in America will be insured.

(Continued from page 15)

them. It familiarizes them with current methods and means of religious education. It stirs religious zeal, uplifts their morale, and sends them forth with new insights, better training, warmer enthusiasm, greater zest for their lofty call. It leaves them with the pleasant feeling that the Church acknowledges and rewards their struggle and their sacrifice, and it renders them the due tribute.

From these Sunday School Teachers Training Classes another movement has sprung, which indeed honors the ranks of the Sunday School teachers. It is the Alumnae Association, which they established recently and stems from their desire to keep alive the good spirit and fellowship attained at the Seminar, and to further cultivate the bonds of friendship amongst themselves. No doubt, when the new official publication of this Association matures, God willing, it will constitute one more vital and forceful source of inspiration and satisfaction for them.

This summer the Sunday School Teachers' Training Classes at St. Basil's Academy will have another two-week session, whose functions will be more fully rounded, the enrollment larger, and the results more rewarding. We look forward to this time with high anticipation, to draw impetus from the Sunday School Teacher's own enthusiasm, to admire once more her missionary fervor and to offer her, together with our love, whatever knowledge and experience makes available as a humble tribute to her.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ης σελίδος)

μεγαλειτέραν ὥθησιν καὶ τὴν διαυγεστέραν της ἐκδήλωσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σωκράτους, ὅπως ἔχει διατυπωθῇ αὕτη εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος. Σύμφωνα μὲ τὴν φιλοσοφίαν ταύτην ὅλα τὰ ὁρατὰ πράγματα τοῦ κόσμου εἶναι ἀτελὴς ἀπεικόνισις τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἰδεατὸς κόσμος, ὁ κόσμος τῶν ἰδεῶν, πηγὴ τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Θεός.

ΕΤΟΣ Κ΄ Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΑΡΙΘ. 410

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κος Ἀθηναγόρας διὰ γράμματος πρὸς τὴν Α.Σ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κον Μιχαὴλ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν Αὐτοῦ διὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὰς πολλαπλᾶς ἐκδηλώσεις τιμῆς ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς ὁμογενείας πρὸς τὸν ἐσχάτως ἐπισκεφθέντα τὴν Ἀμερικὴν Πρόεδρον τοῦ Τουρκικοῦ Ἔθνους κ. Τζελὰλ Μπαγιάρ. Ἡ Α.Θ. Παναγιότης γράφει: «Πάντες ὑμεῖς ἐπλαισιώσατε τὴν αὐτόθι ἐπίσημον ἔλευσιν τοῦ Προέδρου κ. Τζελὰλ Μπαγιὰρ διὰ τοῦ ἀφθίτου στεφάνου τιμῆς καὶ σεβασμοῦ, ἐν βαθείᾳ ἐκτιμήσει τῆς Τουρκο-Ἀμερικανικῆς καὶ Τουρκο-Ἑλληνικῆς φιλίας. Ἀλλ' ὑπεδέχθητε τὴν Α. Ἐξοχότητα καὶ ἀπὸ μέρους τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶναι μεμαρτυρημένη ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ στοργὴ πάντων τῶν ἐν Ἀμερικῇ εὐσεβῶν τέκνων. Διὰ τοῦτο αἱ πολλαπλαῖ ἐκδηλώσεις πάντων ὑμῶν ἀπετέλεσαν ἐν ταυτῷ ἔκφρασιν βαθυτάτης ἀφοσιώσεως ὑμῶν διὰ τὴν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εὐμένειαν καὶ πρόφρονα διάθεσιν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως. Βαθύτατα συγκεκινημένοι ἐκ τῆς αὐθορμήτου καὶ πλουσίας συμμετοχῆς τοῦ αὐτόθι Ἱεροῦ Κλήρου καὶ συμπάσης τῆς Ὁμογενείας, προαγόμεθα ἐκφράσαι τῇ Ὑμετέρᾳ φίλῃ Ἱερότητι τὴν ἰδιαιτέραν εὐαρέσκειαν καὶ τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτῆς κατανόησιν καὶ τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν, ἣν προυκάλεσεν εἰς τὸν ὑψηλὸν ξένον ἡ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν αὐτῆς ὠργανωμένη Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ὡς οὗτος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν περιτράνως ἐδήλωσαν ἡμῖν».

—Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ γράμματος πρὸς τὴν Α.Σ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κον Μιχαήλ, τὸ ὁποῖον ἐλήφθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι: «Ἐπὶ τῇ σήμερον μεγάλῃ καὶ κλεινῇ Ἑορτῇ καὶ Πανηγύρει τῆς καθ' ἡμᾶς κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καθ' ἣν, ἀνάμνησιν ποιούμενοι τῆς τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἀναστηλώσεως, ἀνευφημοῦμεν ἅμα καὶ γεραίρομεν πάντας τοὺς αἰωνίας μνήμης γνωστούς τε καὶ ἀφανεῖς ἀθλητὰς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως στρέφων τὴν σκέψιν μου πρὸς τὴν ὑμετέραν προσφιλῆ καὶ περισπούδαστον Ἱερότητα, ἀσμένως ἀπευθύνω Αὐτῇ ἐγκάρδιον ἐν Χριστῷ χαιρετισμὸν καὶ τὴν καύχησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐφ' οἷς ἡ ὑμετέρα φίλη Ἱερότης ὑπὲρ διατηρήσεως τῆς πατροπαραδότου εὐσεβείας παρὰ τῷ χριστωνύμῳ λαῷ καὶ προφυλακῆς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἐργάζεται καὶ μοχθεῖ, ἔκδηλον αὐτῇ ποιούμενος».

—Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ εἰς σχετικήν της ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν πρωτευουσῶν τῶν Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐπανέρχεται ἐπὶ τοῦ σπουδαίου ζητήματος τῆς κατὰ Πολιτείας ἀναγνωρίσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν ἐγκύκλιον ἐκφράζονται ἀφ' ἑνὸς συγχαρητήρια μὲν εἰς «τὰς δύο Πολιτείας, τῆς Massachusetts καὶ τῆς Wisconsin, αἵτινες ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης καὶ ἐπέτυχον, ὅπως ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἀναγνωρισθῇ εἰς τὰς Πολιτείας ταύτας δι' εἰδικοῦ νόμου». Ἀφ' ἑτέρου δὲ λύπη «διότι εἰς τὰς 45 ὑπολοίπους Πολιτείας δὲν ἐγένετο μέχρι σήμερον συστηματικὴ προσπάθεια». Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ προτρέπει καὶ πάλιν τοὺς Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν πρωτευουσῶν πόλεων τῶν ὑπολοίπων 45 Πολιτειῶν, ὅπως προσωπικῶς ἐπιληφθοῦν τοῦ ζητήματος καὶ ἐν συνεργασίᾳ μεθ' ὅλων τῶν παραγόντων ἐν τῇ Κοινότητι ἐπιτύχουν τὴν διὰ νόμου ἀναγνώρισιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἵνα δυνηθῇ οὕτω νὰ ἀπευθυνθῇ τελικῶς καὶ διὰ τὴν τελικὴν ἀναγνώρισιν εἰς τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Κυβέρνησιν.

—Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς θεσπίσεως τοῦ εὐεργετικοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου ἐστάλη ἐγκύκλιος διὰ τῆς ὁποίας προτρέπονται αἱ Κοινότητες ὅπως κατὰ τοὺς μῆνας Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον ὀργανώσουν εἰδικὴν ἐξόρμησιν μὲ τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπόν: (α) Νὰ ἐγγράψουν ὡς μέλη τῆς Κοινότητος ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν ἐγγραφῇ μέχρι σήμερον, καὶ (β) Νὰ ἐφοδιάσουν μὲ τὸ Δελτίον τοῦ Δεκαδολλαρίου ἐκεῖνα ἐκ τῶν μελῶν ποὺ ἕως τώρα δὲν τὸ ἔλαβον, ὡς καὶ νέα μέλη. Τὴν ἐγκύκλιον συνοδεύει σχέδιον ὁδηγιῶν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐξορμήσεως αὐτῆς.

—Ἐξεδόθησαν τελευταίως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τὰ φυλλάδια: «Τὸ Σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν» (The Schism), ἔργον τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κου Μιχαήλ, καὶ «Περιληπτικὴ Ἔκθεσις Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κατηχήσεως» (Outline of the Greek Orthodox Catechism) τοῦ Κου Ν. Δ. Τυπάλδου. Πρόκειται περὶ δύο θαυμασίων ἐργασιῶν, καταλλήλων διὰ κάθε χριστιανόν, ἰδίως δὲ διὰ τὴν νέαν μας γενεάν. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ φυλλάδια εἶναι εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ἡ τιμὴ ἑκάστου ὡρίσθη εἰς 10 σέντς. Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ «ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της ὅπως ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν ἐν τοῖς Ἐνόπλοις Δυνάμεσι τῆς χώρας πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων προέβη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν εἰδικοῦ βιβλιαρίου ὑπὸ τὸν τίτλον "The Greek Orthodox Servicemen's Manual"». Πρόκειται περὶ μέρους μιᾶς νέας προσπαθείας, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ὁλοκληρωθῇ, ὥστε τὸ βιβλιάριον τοῦτο νὰ ἀποβῇ ὁ ἀχώριστος σύντροφος ὄχι μόνον τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ καὶ Ἀεροπορίας, ἀλλὰ καὶ ἁπάσης τῆς Ἑλληνορθοδόξου νεολαίας ἡμῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ἡ τιμή του ὡρίσθη εἰς 25 σέντς.

Γραφεῖον Ἑλληνικῆς Παιδείας

—Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ πρόγραμμα τῶν Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων, ἤρχισε νὰ ἀποστέλῃ Δελτία εἰς τοὺς διδασκάλους μὲ θέματα ἐνδιαφέροντα τὸ σπίτι καὶ τὸ σχολεῖο.

—Τὸ Διδασκαλικὸν Συνέδριον τῆς 1ης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας ἔλαβε χώραν τὸ Σάββατον τῆς 1ης Μαΐου εἰς τὸν «Ἅγιον Ἐλευθέριον» τῆς Νέας Ὑόρκης. Αἱ ἐργασίαι του διηρέθησαν εἰς δύο μέρη: (α) Ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ διδασκάλου, καὶ (β) Διάλεξις ὑπὸ τοῦ Κου Ν. Βαβούδη μὲ θέμα «Ἡ ἀνάγνωσις ὡς μέσον προαγωγῆς τῆς ἑλληνομαθείας».

—Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὸ Χάϊ Σκοὺλ τοῦ Lowell, Mass., Κος Θεόδωρος Μιχαλόπουλος ἡτοίμασε κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ἑλλάδα, διδακτικωτάτην περὶ ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος ἔγχρωμον ταινίαν. Ἡ ταινία αὐτὴ παρουσιάζει τὰ πλέον ἀξιόλογα ἱστορικὰ καὶ σύγχρονα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Δὲν παραλείπει τὴν ὑπαίθριον Ἑλλάδα, τὰ βουνά, τὸν καταγάλανο γιαλό της. Ὁ Κος Μιχαλόπουλος ἔχει ἐκλέξει προσεκτικὰ τὰ τοπεῖα, τὰ κάστρα καὶ τὰ μοναστήρια, τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, τοὺς ἐθνικοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ ἐν γένει κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰ ἰδέα διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ κάνῃ νὰ ἀγαπήσῃ κανεὶς ὄχι μόνον τὴν χώραν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ Συντονιστικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς συνεπλήρωσε καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰ ἡμερήσια σχολεῖα. Ἐπίσης εἰς δύο συγκεντρώσεις του συνεζήτησε τὸ θέμα τῆς διγλωσσίας καὶ τὸ θέμα τῆς προαγωγῆς τῶν ἡμερησίων σχολείων.

Γραφεῖον Κατηχητικῆς Παιδείας

Τὸ Γραφεῖον Κατηχητικῆς Παιδείας ἐκυκλοφόρησε τελευταίως βιβλίον ὑπὸ τὸν

τίτλον «Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» διὰ τὸ προκαταρκτικὸν τμῆμα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας κ. Φ. Ἀγγελᾶτον, καὶ εἶναι μέρος τῆς σειρᾶς κατηχητικῶν βοηθημάτων κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Γραφεῖον Πρωτοσυγκελλίας

—Εἰς τὴν Δ΄ Ἐπισκοπικὴν περιφέρειαν ἱδρύθησαν δύο νέαι Κοινότητες, ἡ τοῦ San Fernando Valley μὲ ἕδραν τὴν πόλιν Burbank, Cal., καὶ τῆς Pasadena, Cal.

—Εἰς τὴν πόλιν Pittsburgh, Pa., καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν South Hills, ἱδρύθη νέα Κοινότης, ἡ ὁποία ἀπέκτησε καὶ ὡραιότατον ἱερὸν ναὸν μετὰ κατοικίας ἱερέως, ἀγορασθέντα ἐκ τῶν Λουθηρανῶν. Ὁ ἱερὸς ναὸς ἀφιερώθη εἰς τιμὴν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

—Εἰς τὴν Κοινότητα τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» διωρίσθη Ἱερατικὸς Προϊστάμενος ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Θεοδόσιος Σιδερῆς, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτει ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν Κοινότητα Richmond, Va.

—Εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, προσῆλθον οἱ ἱερεῖς τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης καὶ συνεζήτησαν διάφορα ζητήματα ἀφορῶντα τὴν δρᾶσιν τοῦ ἱερέως ἐν τῇ Κοινότητι καὶ ἀντηλλάγησαν διάφοροι σκέψεις. Ἕνα σημεῖον τὸ ὁποῖον ἐθίγη καὶ συνεζητήθη κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ἦτο καὶ τὸ τῆς συμμετοχῆς τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινοτήτων μας εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς ἐκκλησίας. Κατέστη πλέον ἢ φανερὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Χριστιανῶν μας οἵτινες καλοῦνται νὰ προΐστανται εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Κοινότητος καὶ νὰ κατευθύνουν μετὰ τοῦ ἱερέως τὴν ὅλην κοινοτικὴν ζωήν, πρωτίστως ὀφείλουν καὶ πρέπει νὰ εἶναι καθ' ὅλα ἐν τάξει καὶ ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως μὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας. Οὗτοι πρέπει νὰ δίδουν τὸ παράδειγμα τοῦ Θρησκεύοντος Χριστιανοῦ, μετέχοντες ἐν σώματι εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησιαζόμενοι ἀνελλιπῶς. Ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμα τῆς εὐταξίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρέπει νὰ δίδουν κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελέσεως τῆς Θείας Λειτουργίας.

Δ΄ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Ἐκ τοῦ Πασχαλινοῦ μηνύματος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας Κου Ἀθηναγόρα πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκοπικῆς περιφερείας ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ Ἀνάστασις εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως τὸ κεφάλαιον. Ἡ ἄρνησις τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἄρνησις τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς τὴν ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτισμόν; Ἐπὶ εἴκοσιν αἰῶνας ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ στήριγμα καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης ἡ βάσις. Ἐπεχείρησαν πολλοὶ νὰ κρημνίσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοῦ διεκήρυξαν τὸν Ἰησοῦν μῦθον καὶ τὴν Ἀνάστασιν ψεῦδος. Ἀλλ' αὐτοὶ παρῆλθον καὶ ἡ Ἐκκλησία μένει κέντρον δυνάμεως καὶ ἐλπίδος τοῦ κόσμου, ἀναγομένη ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ἀποδεικνύουσα μὲ τὴν ὕπαρξίν της τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀλήθειαν ὡς Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμις ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν ἡ συνοψίζομένη εἰς τῆς Ἀναστάσεως τὸν θρίαμβον. Διὰ νὰ νικήσωμεν τοὺς φόβους μας, διὰ νὰ ἐξορίσωμεν τὴν ἀπαισιοδοξίαν ἀπὸ τὸ εἶναι μας, διὰ νὰ καθαρίσωμεν τὰς πεποιθήσεις μας, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην γνώσεως ἀλλὰ πίστεως. Αὐτὴν τὴν πίστιν μᾶς χαρίζει ὄχι ὁ κόσμος μὲ τὴν γνῶσιν τῆς τεχνολογίας, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Μυστηρίων τῆς χάριτος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Ἂς στραφῶμεν πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον διὰ νὰ ἀνανεώσωμεν τὴν πίστιν μας καὶ νὰ ἀναπτερώσωμεν τὴν ἐλπίδα μας. Αὐτὸς μόνος λέγει: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

Ἐκ τῶν ἐνδιαφερουσῶν ἐκθέσεων δράσεως τῶν Ἱερέων μας ποὺ ὑπεβλήθησαν τελευταίως εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν διακρίνομεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρ. κ. Ἀντωνίου Μαυρομαρᾶ, ὅστις ἐργάζεται ἐπιτυχῶς ὡς Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς μικρᾶς ἀλλὰ δυναμικῆς Κοινότητος τοῦ «Ἁγίου Γεωργίου», Halifax, N. S. Οὗτος ὑπηρετῶν τὴν Ἐκκλησίαν μας εἰς τὴν ἀκριτικὴν αὐτὴν θέσιν, ἐντὸς τριετίας ἐπετέλεσε θαυμάσιον ἔργον. Πνευματικὴ ὁ ἴδιος προσωπικότης, μὲ σπανίας χριστιανικὰς ἀρετὰς καὶ ἐξαιρετικὴν θεολογικὴν μόρφωσιν καὶ πρὸ παντὸς μὲ ταπεινοφροσύνην, πραότητα καὶ γλυκύτητα ὡπλισμένος, ἐπέτυχε νὰ αὐξήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν μελῶν τῆς Κοινότητός του, νὰ ἀναπτύξῃ οἰκονομικῶς αὐτήν, νὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον της διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, νὰ ἐνισχύσῃ τὰ μέσα τῆς ψυχαγωγίας καὶ τῆς μορφώσεως κυρίως διὰ τὴν νέαν γενεάν, νὰ ἱδρύσῃ συλλόγους γονέων, νέων, νὰ καθοδηγήσῃ τὴν φιλόπτωχον, νὰ ἐπιβάλῃ τὸ δεκαδολλάριον, νὰ ἐκδώσῃ μηνιαῖον δελτίον, καὶ νὰ δημιουργήσῃ τμῆμα βοηθείας διὰ τοὺς μετανάστας καὶ τοὺς ναυτικοὺς ποὺ ἀποβιβάζονται εἰς Halifax. Περὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς του ἐπιτυχίας καὶ περὶ τοῦ ἔργου του διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἔκθεσιν:

«ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ. Μέλημά μας πρωταρχικὸν ὑπῆρξεν ἡ βοήθεια πρὸς τὰς ἑκατοντάδας τῶν εἰς τὸν λιμένα μας ἀφικνουμένων Ἑλλήνων μεταναστῶν. Οὗτοι, μὴ γνωρίζοντες τὴν γλῶσσαν, ἔσχον δυσκολίας ἔναντι τῶν λιμενικῶν καὶ τελωνειακῶν ἀρχῶν καὶ πολλάκις ἦσαν ἄνευ χρημάτων. Διεξήχθη ἀλληλογραφία μὲ τὴν Πρεσβείαν εἰς Ottawa καὶ τὸ Προξενεῖον ἐν Toronto καὶ τὰς Ἑλληνικὰς Κοινότητας Καναδᾶ, διὰ τὸν καλύτερον τρόπον ἐξυπηρετήσεώς των. Ἐξ ὅλων τῶν Κοινοτήτων μόνον ἡ τοῦ Toronto κατενόησε τὸν σκοπὸν καὶ ἔπεμψε 200 δολλάρια μὲ τὰ ὁποῖα βοηθοῦνται οἱ πρὸς τὴν Κοινότητα ἐκείνην κατευθυνόμενοι μετανάσται. Τὰ παρ' αὐτῶν ἐπὶ ἀποδείξει λαμβανόμενα χρήματα πέμπονται ὑπὸ τῶν μεταναστῶν εἰς τὴν Κοινότητα Toronto, ἡ ὁποία καὶ πάλιν τὰ διαβιβάζει εἰς ἡμᾶς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Πάντοτε παρευρέθημεν μετὰ κυριῶν τῆς Φιλοπτώχου καὶ τινων ὁμογενῶν ἢ καὶ τοῦ Προέδρου εἰς τὸν λιμένα καὶ παντοιοτρόπως ἐβοηθήσαμεν τοὺς μετανάστας. Τῇ ἐνεργείᾳ δὲ ἡμῶν μᾶς παρεχωρήθη καὶ σχετικὸν γραφεῖον εἰς τὸ Immigration, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνηρτήθη καὶ ἑλληνικὴ ἐπιγραφὴ διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν μεταναστῶν. Διὰ τοὺς αἰτουμένους βοήθειαν ἐργασίας, πάντοτε φροντίζομεν καὶ τακτοποιοῦμεν τοὺς περισσοτέρους ἐξ αὐτῶν.

«ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΠΛΟΙΑ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ. Θεωροῦμεν καθῆκον τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ναυτικῶν μας εἰς τὰ πλοῖα των. Δι' αὐτὸ πάντοτε τοῦτο ἐπράξαμεν. Ἡ ἐντύπωσις τῶν ἀξιωματικῶν καὶ πληρωμάτων ὑπῆρξε ἀρίστη καὶ ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ τὸ κατωτέρω περιστατικόν. Τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1953 εὑρίσκετο εἰς τὸν λιμένα μας τὸ ἑλληνικὸν φορτηγὸν «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΥΜΑ» καὶ ἐθεώρησα καλὸν νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ τοὺς εὐχηθῶ. Ἡ συγκίνησις ὅλων ὑπῆρξε καταφανὴς καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου δακρύων μοὶ ἐτόνισεν: «Εἴκοσι πέντε χρόνια ταξιδεύω στὸν κόσμο ὅλο μὰ ποτὲ δὲν εἶδα τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ μας στὸ βαπόρι μας γιὰ νὰ μᾶς εὐχηθῇ. Σᾶς συγχαίρω, γιατὶ μᾶς δίδετε κουράγιο στὴ ναυτική μας ζωή».

«ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ. Αἱ ἐπισκέψεις τῶν ἀσθενῶν μας ἔγιναν πάντοτε μὲ ἀκρίβειαν. Ἡ προσοχή μας ἐστράφη καὶ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς ναυτικούς, εἰς τοὺς ὁποίους παρέχομεν πάντοτε πᾶσαν βοήθειαν τῇ ἀρωγῇ τῆς Φιλοπτώχου, ποὺ ἀνελλιπῶς τοὺς ἐπεσκέφθη καὶ τοὺς προσέφερε φροῦτα, σιγαρέττα κ.τ.λ. καὶ δὴ κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων».

* * *

—Τὴν 11ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Κυριακήν, ἐγένοντο τὰ Θυρανοίξια καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης», Washington, D. C. Ἡ Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου συλλειτουργούντων τῶν Αἰδεσ. Θωμᾶ Δανιήλ, Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου, Δ. Καλλάρη, βοηθοῦ αὐτοῦ, Δ. Ἀλούπη, Ἱερατ. Προϊσταμένου Κοινότητος Reading, Pa., καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου κ. Νεοφύτου Μ. Σπυρογιαννάκη. Ὁ Ναὸς ἦτο ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένος πιστῶν, παρί-

σατο δὲ ἡ Α.Ε. ὁ Πρεσβευτὴς Κος Ἀθανάσιος Πολίτης μετὰ τοῦ Στρατ. Ἀκολούθου Στρατηγοῦ Πάλη. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Αἰδεσ. Θ. Δανιήλ, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅστις ἐν συντομίᾳ ἐξιστόρησε τὰς προσπαθείας τῶν παραγόντων τῆς Κοινότητος καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα τῶν 35 καὶ πλέον ἐτῶν κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ Κοινότης ἐλάτρευε τὸν Θεὸν ἐν τῷ παλαιῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ὁποίου τὰ Θυρανοίξια καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου ἐτελοῦντο. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α.Ε. ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Κος Ἀθανάσιος Πολίτης ἀνέγνωσε θερμὸν μήνυμα ἐξ ὀνόματος τῆς Α.Ε. τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος Κου Στεφ. Στεφανοπούλου, συγχαίροντος τὴν Κοινότητα ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ νέου αὐτῆς Ναοῦ. Εἶτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Εἶναι μεγάλη ἡ σημερινὴ ἡμέρα. Μεγάλη διὰ τὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ὅπως καὶ δι' ὁλόκληρον τὴν ὁμογένειαν τῆς πρωτευούσης καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἀμερικῆς. Εἶναι μεγάλη ἡ ἡμέρα δι' ὁλόκληρον τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένειαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξόν μας Ἐκκλησίαν, διότι σήμερον ἐπισήμως καὶ πανηγυρικῶς ἀνοίγομεν τὰς πύλας τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ καὶ προσθέτομεν τοιουτοτρόπως ἕνα νέον Ἑλληνικὸν Ὀρθόδοξον Ναὸν εἰς τοὺς 337 ὑπάρχοντας ἤδη τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Τιμὴ καὶ δόξα καὶ λατρεία καὶ προσκύνησις πρῶτον εἰς τὸν Παντοδύναμον καὶ Πανάγαθον Θεόν, ἐκ τοῦ ὁποίου πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον πρὸς ἡμᾶς κατέρχεται καὶ ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματός Του μᾶς χορηγεῖ ὅλας τὰς ἀγαθὰς ἐμπνεύσεις, ὅμως μᾶς δίδει καὶ τὴν ὑπομονήν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα νὰ πραγματοποιήσωμεν καὶ νὰ φέρωμεν εἰς πέρας αἴσιον τὰς ἀγαθὰς ἐμπνεύσεις. Ἀλλὰ ἡ μὲν δόξα καὶ εἰς ὑμᾶς ὀφείλεται, τὰ μέλη τῆς Κοινότητος ταύτης τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, οἱ ὁποῖοι ἡνωμένοι ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀμοιβαίας χριστιανικῆς κατανοήσεως, ὑπεβλήθητε εἰς τὰς θυσίας τὰς οἰκονομικὰς μὲ τὴν μεγαλυτέραν προθυμίαν καὶ τὸν ζωηρότερον ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ τόσην ταχύτητα μᾶς ἐδώσατε τὸν νέον τοῦτον ὡραῖον καὶ ἐπιβλητικὸν Ἑλληνικὸν Ὀρθόδοξον Ναὸν διὰ νὰ λατρεύηται ἐντὸς αὐτοῦ τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι ὑμνουμένου καὶ κροσκυνουμένου Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τιμῶνται τὰ ὀνόματα καὶ ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ ἐνδόξων Βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Εἶναι τῷ ὄντι ἀξιοθαύμαστος ὁ ζῆλος σας καὶ ἡ εὐλάβειά σας. Εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίνου ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ ἡ ὁλόψυχος καὶ ἐγκάρδιος ἀφοσίωσίς σας εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων μας. Εἶναι ἀξιομίμητος ἡ γενναιοδωρία μὲ τὴν ὁποίαν ἐχορηγήσατε τὰ μέσα διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ. Δι' ὅλους ὑμᾶς, τὰ μέλη τῆς Κοινότητος ταύτης, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς εὑρισκόμενον ἐντιμ. Διοικ. Συμβούλιον, τὸν δυναμικὸν καὶ δραστήριον Ἱερατικόν σας Προϊστάμενον, τὰ μέλη τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητός σας, τὰ μέλη τῆς ὑπερόχου χορῳδίας σας ὡς καὶ τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας, ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι πολὺ δικαίως καὶ ὀρθῶς καὶ λογικῶς λίαν ὑπερήφανος. Ἐπιδαφιλεύομεν δὲ πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς ἀμέριστον τὴν εὐλογίαν τῆς Ἁγιωτάτης Μητρός μας Ἐκκλησίας καὶ δὴ καὶ τοῦ προκαθημένου Αὐτῆς Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κου Κου Ἀθηναγόρου, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία, εἴμεθα πλέον ἢ βέβαιοι, θὰ σκιρτήσῃ καὶ θὰ εὐφρανθῇ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς συμπληρώσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ καὶ τοῦ ἐπισήμου καὶ πανηγυρικοῦ ἀνοίγματος τῶν θυρῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν σημερινὴν μοναδικὴν καὶ ἀξιομνημόνευτον ἡμέραν». Τελευτῶν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος παρεκάλεσε τὸν διακεκριμένον, ὡς εἶπεν, ἀντιπρόσωπον τῆς ἀγαπητῆς μας Γενετείρας Ἐξοχ. Κον Α. Πολίτην, ὅπως διαβιβάσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ὄχι μόνον ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀφωσιωμένοι εἰς τὰ ἐθνικοθρησκευτικά μας ἰδεώδη, ἀλλὰ καὶ φιλοτιμοῦνται πάσῃ δυνάμει νὰ μεταδώσουν αὐτὰ καὶ εἰς τὰ παιδιὰ τῆς νέας γενεᾶς. Μετὰ ταῦτα ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος προσεκάλεσεν ἅπαντας νὰ προσφέρωσιν ὅσα ἠδύναντο πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ χρέους τῆς Κοινότητος. Ἡγουμένων δὲ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Γ. Μαντᾶ καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου συνελέγη τὸ ποσὸν τῶν $17,375.00. Κατόπιν ἅπαντες ἐξῆλθον εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Ναοῦ ὅπου κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος.

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

March 23, 1954

Your Eminence:

Thank you for the distinct honor in conferring upon me the Grand Order of the Cross of the Holy Sepulchre. It was most gracious of you to personally present this unique decoration and the official certificate of the Patriarchate of Jerusalem, and I am deeply grateful.

With expressions of my highest esteem,

Sincerely,

Dwight D. Eisenhower

His Eminence
The Archbishop of the Greek Orthodox
Church in North and South America
10 East 79th Street
New York 21, New York

ΕΚ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

—Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου πληροφορούμεθα, ὅτι τὸ Βρετανικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ὅπως οὐδεμία θρησκευτικὴ τελετὴ μεταδίδεται διὰ τῆς τηλεοράσεως (television). Ἐπίσης ἀπεφάσισεν ὅπως οὐδεμία διαφήμισις θρησκευτικῆς ὀργανώσεως δίδεται εἰς τὴν τηλεόρασιν.

—Τὸ ὡς ἄνω, ἐπίσης, περιοδικὸν ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὑόρκης Δρ. Γκάρμπετ, πρό τινων ἡμερῶν, ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ κινδύνου τῆς πείνης εἰς μεγάλα μέρη τῆς ὑδρογείου σφαίρας, προσέθεσεν: «Ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ ποσοστὸν τῶν θανάτων, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς αὐξάνει κατὰ 40 πρόσωπα εἰς ἕκαστον λεπτὸν καὶ κατὰ 68,000 εἰς κάθε 24ωρον. Ὑπελογίσθη ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου θὰ ἀνέλθῃ εἰς 4,000,000,000 μέχρι τοῦ ἔτους 2000 μ.Χ. Καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἀποθνήσκουν ἐκ πείνης κάθε χρόνον. Ὑπελογίσθη ὅτι ἐκ 5 προσώπων τὰ 4 δὲν ἔχουν ἀρκετὴν τροφήν. Τὸ πρακτικώτερον μέσον πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως ταύτης, εἶναι νὰ φροντίσωμεν διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ κόσμου διὰ τροφίμων. Τοῦτο σημαίνει καταστροφὴν τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν παρασίτων ποὺ ἐλαττώνουν τὴν παραγωγήν· εἰσαγωγὴν ἐπιστημονικωτέρων μεθόδων καλλιεργείας τῆς ἤδη καλλιεργησίμου γῆς· ἐκχέρσωσιν δασῶν καὶ ἀποξήρανσιν τελμάτων· καλλιτέρας μεθόδους μεταφορᾶς τροφίμων· καὶ τέλος ἀποτελεσματικώτερα μέτρα πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς σωματικῆς ἀκμῆς τοῦ ἐργάτου. Συνέπεια τούτων θὰ εἶναι ἡ αὔξησις τῆς παραγωγῆς».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΗΦΗ Γ. ΚΟΛΛΙΑ: «Στοῦ Ναζωραίου τὸ δρόμο» ποιήματα. Σελ. 32, Φιλαδέλφεια 1953.

Δὲν μεσολάβησε πολὺς καιρὸς ποὺ ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίο τοῦ Σήφη Κόλλια «Νύχτα στὴ Γεθσημανῆ» καὶ νὰ τώρα μᾶς δίδει μιὰ καινούργια ποιητικὴ δημιουργία μὲ τὸν τίτλο: «Στοῦ Ναζωραίου τὸ Δρόμο».

Τὸν ὡραῖο αὐτὸ δρόμο δείχνει ὁ ποιητὴς μὲ τὸ θαυμάσιο λυρισμὸ ποὺ τὸν διακρίνει καὶ μὲ τὸ βάθος τῆς σκέψεώς του. Διαβάζοντας τὸ καινούργιο του αὐτὸ ἔργο ἐκεῖνο ποὺ μοῦ προξενεῖ κυρίαρχη ἐντύπωση εἶναι ὅτι ἀπὸ παντοῦ ξεχύνεται ἕνα ἀπόσταγμα πείρας ἀπ' τὸ δέντρο τῆς ζωῆς καὶ συγχρόνως ἕνα ἀπόσταγμα καθαροῦ στοχασμοῦ καὶ φιλοσοφίας. Ἔτσι οἱ στίχοι του ἔχουν τὴ δύναμη νὰ σὲ ὑψώνουν ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ρηχότητα τῆς ἐποχῆς ἀφοῦ: «Κακόηχα συνθέσανε ὅλα τους τὰ τραγούδια τῆς ἀδικίας οἱ φίλοι».

Ὁ στίχος του πολλὲς φορὲς μοιάζει μὲ κοφτερὸ μαχαῖρι ποὺ βυθίζεται στὰ σάπια μέλη τῆς κοινωνίας γιὰ νὰ τὰ καυτηριάσῃ ἢ γιὰ νὰ τὰ ἀφαιρέσῃ. Ἡ σκληρότητα αὐτὴ θὰ πρέπῃ νὰ ἐκληφθῇ ὄχι ὡς ἔκφρασις ἀπονιᾶς, ἀλλὰ ὡς μορφὴ μόνον κι' ἀκόμα ὡς ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις τῆς πλατειᾶς ἀγάπης τοῦ Σήφη Κόλλια γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Γιατὶ πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν τραχύτητα κρύβεται ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξη καὶ ἡ ἀπόλυτη αἰσιοδοξία του γιὰ τὸ γενικὸ πνευματικὸ ξεσήκωμα στὸ ὁποῖο πιστεύει ἀκλόνητα ὅταν γράφῃ: «Καὶ γι' αὐτὸ θὲ ν' ἀκουσθοῦν σὲ λίγο ρωμαλέες, οἱ μελωδίες οἱ ἄφθαστες ποὺ σύνθεσε ὁ πόνος τῶν φτωχῶν ἀπ' τῶν δειλῶν καὶ φθονερῶν τὶς πράξεις».

Σκοπὸς τοῦ Σήφη Κόλλια δὲν εἶναι μόνο ἡ δική του λύτρωσις. Δὲν θέλει γιὰ τὸν ἑαυτό του μόνο τὸν Ναζωραῖο, γιατὶ δὲν εἶναι ὁ μικρόψυχος ἀτομιστὴς ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ «τὰ κατ' αὐτόν». Τὸν καίει ἡ φλόγα τοῦ κήρυκα ποὺ διψᾶ νὰ μεταδώσῃ τὸ ὅραμα τοῦ Ναζωραίου στὸ λαὸ ποὺ μολονότι «στὸ γέρμα τὸ λυκόφωτο φθάνει τοῦ στοχασμοῦ», ὅμως ὑπάρχει ὁ κίνδυνος «ἂν δὲν καρπίσῃ ὁ λόγος Του στὰ στήθεια τῶν ἀνθρώπων . . . κάποια σφεντόνα αἱμάτινη ξώμακρα νάρθῃ, κι' ἀδιάκοπα ταξιδευτὲς θὰ γίνουμε ἐμεῖς, σ' ἀπότομα τοῦ βίου βραχοτόπια».

Τὸν κίνδυνο αὐτὸ ζητεῖ νὰ ἀποσώσῃ ὁ ποιητής. Καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ἕνα ὑγιὲς ὡρίμασμα καὶ στὴν κατεύθυνση καὶ στὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπινου στοχασμοῦ, ὁδηγῶντας τον στοῦ Ναζωραίου τὸ δρόμο. Ἄλλοτε πάλι κυριεύεται ἀπὸ ἱερὴ ὀργὴ γιὰ τοὺς λαοπλάνους ποὺ καταπροδίνουν τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ὁ λαὸς τοποθετεῖ πάνω τους, καὶ τοὺς κεραυνώνει μὲ πύρινους στίχους: «Τὸ πηλοφόρι τῆς σκληρῆς ἀντινομίας μὴ τὸ βαστᾶς σᾶν δισκοπότηρο ἁγιασμένο στ' ἄνομα χέρια σου, λάτρη τῆς ἀνθρώπινης ἀστοχιᾶς».

Ἴσως κανεὶς πῇ τὸν Σήφη Κόλλια πεσσιμιστὴ ἢ οὐτοπιστή, ποὺ κυνηγάει σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τὸ ἀνέφικτο καὶ χιμαιρικό. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδικία. Δὲν εἶναι πεσσιμιστὴς ἐκεῖνος ποὺ διαπιστώνει θλιβερὲς πραγματικότητες καὶ τὶς διακηρύττει μὲ θάρρος. Οὔτε εἶναι οὐτοπιστὴς αὐτὸς ποὺ πάντα τείνει πρὸς τὸ τέλειο καὶ ἀπόλυτο. Καὶ τὰ δύο ἔχουν τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀγῶνα μέσα τους. Καὶ ἀγωνιστικὸ εἶναι τὸ πνεῦμα ποὺ μὲ τοὺς στίχους του ἑρμηνεύει ὁ ποιητής.

Ὁ Σήφης Κόλλιας, ποὺ σὲ ὅλες του τὶς δημιουργίες εἶναι ὁ ἐμπνευσμένος ὑμνητὴς τοῦ κάθε λογῆς τίμιου καὶ δίκαιου ἀγῶνα, μὲ τὸ καινούργιο του ἔργο «Στοῦ Ναζωραίου τὸ Δρόμο» μᾶς φανερώνει καὶ τὴν ἱκανότητά του νὰ ἀτενίζῃ τὸν ἄνθρωπο, ὡς ἄτομο καὶ ὡς σύνολο, μὲ φιλοσοφικὸ βάθος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΟΥΡΤΟΣ
Καθηγητὴς Θεολογίας

JEAN BAPTISTE MASSILLON: «Ὁ περὶ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεκτῶν λόγος». Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ἐξελληνισθεὶς καὶ σχολιασθεὶς ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΚΑΨΗ, Θεολόγου. Σελ. 114, σχῆμα 8ον, Ἀθῆναι, 1953.

Ὁ ἐκλεκτὸς Θεολόγος κ. Ν. Καψῆς, μετὰ τὰ «Σύμμεικτα Θεολογικὰ Μελετήματα» ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ 1939, μᾶς δίδει σὲ μιὰ καλαίσθητη ἔκδοση τὸν περὶ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεκτῶν λόγο τοῦ ἐπιφανοῦς Γάλλου ἱεροκήρυκος Ἰωάννου Β. Μασιγιὸν (1663—1742).

Οἱ ἀρετὲς αὐτοῦ τοῦ λόγου ἴσως νὰ εἶναι γνωστὲς σὲ κείνους ποὺ διάβασαν κάτι σοβαρὸ γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου ρήτορος. Ἡ ἐργασία ὅμως τοῦ κ. Καψῆ πάνω στὸν ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ λόγο εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Σωστὲς κρίσεις, μιὰ θαυμασία τοποθέτηση τῶν ἀρετῶν τοῦ λόγου αὐτοῦ τοῦ Massillon, ποὺ ὁ περίφημος Βολταῖρος τὸν ἐχαρακτήρισεν «ὡς σπάνιον ἀριστούργημα» καὶ «γενικώτερα» μιὰ γόνιμη εἰσαγωγὴ πάνω τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ρητορική.

Γλαφυρότης, θαυμαστὴ οἰκονομία, καὶ «κλασσικὸ» ὕφος. Ἕνας σπάνιος πνευματικὸς μόχθος μὲ τὴν βαθειὰ σημασία τῆς πνευματικῆς προσφορᾶς. Οἱ ὑποσημειώσεις του κατὰ πάντα διαφωτιστικές, ἀξιόλογες, βοηθοῦν θετικὰ τὸν ἀναγνώστη στὴν καθολικὴ ἑρμηνεία, ἐκτίμηση καὶ ἀφομοίωση τοῦ ὑπερόχου λόγου τοῦ ἐπιφανοῦς Γάλλου ἱεροκήρυκος καὶ ἀκαδημαϊκοῦ.

Ὁ ἀναγνώστης διαβάζοντας τὸ βιβλίο αὐτὸ στοχάζεται. Αὐτὴ ἡ ἀπόκριση εἶναι πολύτιμος καρπὸς γιατὶ ἀποτελεῖ μιὰ δύναμη γιὰ τὴν διαμόρφωση ἠθικοῦ χαρακτῆρος καὶ σταθερᾶς ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας. Βιβλία ποὺ μποροῦν νὰ αὐξάνουν τὴν ἐσωτερικὴ ἀφοσίωση, νὰ καλλιεργοῦν τὸ βάθος μὲ τὴν κρουστή, βαθειὰ στοχαστική τους δύναμη καὶ θρησκευτικὴ πίστη, εἶναι γενναῖες προσφορὲς εἰς τὸν ἀγωνιζόμενο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ πάει νὰ χάσῃ τὸ ἠθικὸ θάρρος, τὴν ἀξιοπρέπειά του, δηλ. τὴν ἔντιμη παρρησία.

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Καψῆ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα χριστιανικὸ σπίτι, γιατὶ ἀνήκει στὰ βιβλία ποὺ ἀποτρέπουν μὲ τὸ πνευματικό τους ἄρωμα τὶς καταχθόνιες δυνάμεις ποὺ φθείρουν τὸν ἀδύναμο ψυχικὰ ἄνθρωπο καὶ διασκορπίζουν τὸ τρομερὸ δέος τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς συγχύσεως.

—Ἐκυκλοφόρησε τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Δ΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας «Διακονία» διὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον, μὲ θαυμασίαν ὕλην.

Σ. Γ. Κ.

Ὁ Παρατηρητὴς εἶναι τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ὑποστηρίζετε τὸ ἔργον της.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Εἰσπράξεις Μηνὸς Μαρτίου

A. GENERAL

Mrs. Georgia Gregor, Watertown, N. Y., $100.00; Mr. Nick Anisis, Brooklyn, N. Y., $60.00; Mrs. N. Darmas, Washington Heights, N. Y., $25.00; Mrs. D. Vafeades, Mahonoy City, Pa., $15.00; Mr. T. Bambalis, Winston-Salem, N. C., $ 50.00; Mr. W. Chilakos, Sudney, Nova Scotia, Can., $140.00; Sunday School Children, Assumption Church, St. Louis, Mo., $19.00; St. Nicholas Church, St. Louis, Mo., $13.00; Mr. James Karahalios, Hartford, Conn., $10.00; Commercial Fruit Co., Boston, Mass., $150.00; Hellenic Church Choir, Pocatello, Idaho, $50.00; Junior Goyans, Cathedral of the Annunciation, Boston, Mass., $25.00; Mr. Nick Christodoulou, Weirton, W. Va., $50.00; Mr. Thomas Dovas, Weehawken, N. J., $40.00; Mr. K. Markides, New Haven, Conn., $60.00; Mr. P. Stavrides, New Haven, Conn., $100.00; Mr. T. Galson, Maspeth, N. Y., $25.00; Hellenic Mothers Club, c/o Mrs. Tom Kannes, Salt Lake City, Utah, $300.00; Mr. Milton Orphanides, Schenectady, N. Y., $100.00; Mr. Kleo Tsiokos, Mahonoy City, Pa., 50.00; Mrs. Nicolaidis, Bronx, N. Y., $50.00; Parthenon Lodge, New York, N. Y., $100.00; Greek Archdiocese of North and South America (Decadollarion) $5,000.00.

Total $6,532.00.

B. VASILOPETTA

Greek Ladies Phil. Society, Lawrence, Mass., $35.00; Greek Ladies Phil. Society, Bakersfield, Calif., $50.00; Greek Ladies Phil. Society, Price, Utah, $200.00; Greek Ladies Phil. Society, New Bedford, c/o Mrs. J. Xifaris, Fairhaven, Mass., $171.33; Greek Ladies Phil. Society, Woburn, Mass., $100.00; Greek Ladies Phil. Society, Stockton, Calif., $35.00; Greek Ladies Phil. Society, Joliet, Ill., $50.00; Greek Ladies Phil. Society, Lynn, Mass., $100.00; Greek Ladies Phil. Society, Atlanta, Ga., $700.00; Greek Ladies Phil. Society, Weirton, W. Va., $87.35; Greek Ladies Phil. Society, Santa Barbara, Calif., $75.00; Greek Ladies Phil. Society, Jersey City, N. J. $350.00; Greek Ladies Phil, Society, Newburyport, Mass., $25.00; Greek Ladies Phil. Society, Monessen, Pa., $50.50; Greek Ladies Phil. Society, c/o Mrs. Antigone K. Hadjimichaels, Seattle, Wash., $200.00; Greek Ladies Phil. Society, Rochester, N. Y., $108.00; Greek Ladies Phil. Society, New Haven, Conn., $196.00; Greek Ladies Phil. Society, c/o Mrs. Chrissie Ellis, San Jose, Calif., $30.00; Greek Ladies Phil. Society, Middletown, Ohio, $117.30; Greek Ladies Phil. Society, Fort Worth, Texas, $65.00; Greek Ladies Phil. Society, Hammond, Ind., $25.00; Gr. Ladies Phil. Society, Southbridge, Mass., $75.00; Greek Ladies Phil. Society, Youngstown, Ohio, $70.00; Greek Ladies Phil. Society, Hempstead, L. I., $125.00; Greek Ladies Phil. Society, Joliet, Ill., $50.00; Greek Ladies Phil. Society, Marysville, Cal., $15.00; Greek Ladies Phil. Society, Newport, R. I., $83.00; Greek Ladies Phil. Society, Corpus Christi, Texas, $25.00; Greek Ladies Phil. Society, Albuquerque, N. M., $100.00; Pan-Rhodian Society "Apollon," Canonsburg, Pa., $25.00; Greek Ladies Society, Vineland, N. J., $75.00; Greek Canadian Ladies Phil. Society, Edmonton, Alberta, Can., $145.81; Greek Ladies Phil. Society "St. Helen," Newport News, Va., $30.00; Greek Ladies Phil. Society, Pensacola, Fla., $150.00; Greek Ladies Phil. Society, Peabody, Mass., $100.00; Greek Ladies Phil. Society, Louisville, Ky., $25.00; Greek Ladies Phil. Society, Vancouver, B. C., $100.00; Greek Ladies Phil. Society "Thalia," Salem, Mass., $100.00; Greek Ladies Phil. Society, Lawrence, Mass., $25.00; Greek Ladies Phil. Society, Johnstown, Pa., $50.00; Greek Ladies Phil, Society "St. Spyridon", E. St. Louis, Ill., $100.00; Greek Ladies Phil. Society, "St. Nicholas," Chicago, Ill., $125.00; Greek Ladies Phil. Society "Evangelismos," Boston, Mass., $374.44; Greek Ladies Phil. Society Patchogue, L. I., $60.30; Greek Ladies Phil. Society, Chester, Pa., $25.00; Greek Ladies Phil. Society "St. Charalambos," Canton, O., $100.00; Greek Ladies Phil. Society, Charleston, N. C., $191.00; Daughters of Penelope, Tampa, Fla., $22.30.

Total $5,137.33.

C. IN MEMORY

Greek Orthodox Youth, All Saints' Chapter, Peoria, Ill., in memory of His Grace, Bishop Gerasimos, $38.00; St. Nicholas Goya, St. Louis, Mo., in memory of His Grace, Bishop Gerasimos, $10.00; Mrs. Sophia Agraphiotis, Pittsburgh, Pa., in memory of aunt Kallir. Logothetis, $10.00; Mr. and Mrs. Demetrios Karamaounas, c/o Rev. George Roussos, Philadelphia, Pa., in memory of Helen G. Stathakis, $10.00; Gr. Ladies Benev. Society, c/o Mrs. Maria B. Siatos, East St. Louis, Ill., in memory of Bishop Gerasimos, $25.00; Fond du Lac Orthodox Youth, Fond du Lac, Wis., in memory of Bishop Gerasimos, $5.00; Mr. Alexander J. Zuppas, Wooster, Ohio, in memory of beloved mother Pauline, towards furnishing of Main Hall, $334.00; Mr. Nick Zuppas, Joliet, Ill., in memory of beloved mother Pauline, towards purchase of steam table, $333.34; Mrs. F. Zuppas Lambros, Joliet, Ill., in memory of beloved mother Pauline, toward purchase of steam table, $333.34; Community of Holy Trinity Greek Orthodox Church, Steubenville, Ohio, in memory of Steve Caminis, $250.00; Mrs. Mary Xides, Steubenville, Ohio, in memory of husband, $5.00; in memory of Aristides Johnson: Mr. and Mrs. James Gurvas, Brooklyn, N. Y., $5.00; Mrs. Mary Balacanis, Brooklyn, N. Y., $10.00; in memory of Bishop Gerasimos: Greek Ladies Phil. Society, Houston, Texas, $50.00; Mr. William Poulos, Ann Arbor, Mich., $25.00; Mrs. T. Copetas, Pittsburgh, Pa., in memory of Kallirroe Logothetis, $20.00; Mr. Constantine Petrakis, Newark, N. J., in memory of wife Maria, $23.00; Dr. and Mrs. Peter N. Varzos, Chicago, Ill., in memory of Constantine G. Charal, $15.00; Mrs. Peter Matthews, Saratoga Springs, N. Y., in memory of deceased members of her family, $5.00.

Total $1,506.68.

D. SPECIAL

New York Telephone Co., New York, N. Y. (commission), $7.03; St. Demetrios Greek Orthodox Church, Jersey City, N. J., toward furnishing of Main Hall, $100.00; Sunday School, St. Demetrios, Jersey City, N. J., towards furnishing of Main Hall, $75.00; New York Telephone Co., New York, N. Y. (comm.), $2.80; Fidelity Phoenix Fire Insurance Co., New York, N. Y. (claim), $37.85; Returned premium on S. C. 214674, $133.83.

Total $356.51.

E. FOR UNIFORMS

Mr. George Bochies, Denville, New Jersey, $50.00.

GRAND TOTAL $13,582.52

DONATIONS IN GOODS

(February)

Watertown Restaurant Supply Co., Watertown, N. Y., 10 cases paper goods; Daughters of Penelope, Alkippe Chapter No. 46, Syracuse, N. Y., 100 handkerchiefs; Mr. Paul Johns, Clearwater Beach, Fla., 11 crates of citrus fruit; Foundas Brothers, Newburgh, N. Y., 2 lamps (donation in memory of mother Demetra, for library fixtures); Miss Alice Lendrihas, Hackensack, N. J., 5 sleds; Miss Demetra Polites, Peoria, Ill., 4 boxes of books; Mr. Nicholas Sklyros, New York, N. Y., ironer; Jean Dionesopoulos, Milwaukee, Wis., washing machine; *Time*, New York, N. Y., pencils; C. Avgerinos, Hastings-on-Hudson, N. Y., gum; Mrs. James Georgarakis, Highland Park, N. J., microphones; Mr. Henry Angelatos, Miami, Fla., 20 drums paint; St. George Greek Orthodox Church, Highland Park, N. J., cake and candy; Mr. Steve Manos, Brooklyn, N. Y., badminton set; Greek Ladies Society, c/o Mrs. P. Cokinos, Beaumont, Texas, 2 lamps; Rev. Gus Kazanas, Holy Trinity Cathedral, New York, N. Y., dolls, paints, trucks, musical toys and vacuum cleaner; Mrs. Alexandra Falbo, Astoria, N. Y., magazines and books; Mr. George Anastassiou, Landsdowne, Pa., 30 copies of his book "Greek-Byzantine Liturgical Hymnal"; Mr. P. Charkalis, Beacon, N. Y., 50 books; Delta Tau Epsilon, c/o Niove Panos, Altoona, Pa., drawing books, crayons and candy; Mrs. Lily Manierre, New York, N. Y., tapestry.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΕΤΩΝ 1951, 1952 ΚΑΙ 1953 ΚΑΤΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΑΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ἐπισκοπικαὶ Περιφέρειαι	1951	1952	1953
Πρώτη Περιφέρεια	$147,433.00	$155,941.00	$161,564.00
Δευτέρα Περιφέρεια	84,583.00	100,593.00	98,530.00
Τρίτη Περιφέρεια	57,023.00	57,666.00	51,613.00
Τετάρτη Περιφέρεια	37,056.00	42,082.00	45,994.00
Πέμπτη Περιφέρεια	37,699.00	39,791.00	36,316.00
Σύνολον	$363,764.00	$396,063.00	$394,017.00

(Διὰ τὸ 1953 ἀναμένονται ἀκόμη πολλὰ εἰσπραχθησόμενα κατὰ τὸ 1954.)

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΙ	Σύνολ. Πληθυσ.	Κατὰ προσέγγισιν ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΝ Μέλη	1951	1952	1953
Α΄ ΠΕΡΙΦ.					
New York	108,480	12,191	$72,833	$75,183	$74,039
Delaware	750	275	1,100	1,840	1,330
Maryland	6,180	850	3,230	3,770	4,330
Dist. of Colum.	7,000	1,610	3,165	4,162	4,431
New Jersey	13,930	3,298	15,175	17,485	20,530
Ohio	21,970	5,305	24,513	28,465	29,569
Pennsylvania	26,600	6,150	27,417	25,036	27,335
Σύνολον	184,910	31,679	$147,433	$155,951	$161,564
Β΄ ΠΕΡΙΦ.					
Illinois	84,000	6,580	$25,632	$31,053	$33,781
Indiana	5,050	1,825	7,359	10,700	8,715
Iowa	1,520	860	2,890	2,850	3,020
Kansas	680	340	1,200	940	800
Kentucky	280	140	300	450	480
Michigan	29,385	3,232	17,531	21,275	19,064
Minnesota	2,780	800	6,095	6,550	4,965
Nebraska	750	390	1,353	1,770	1,430
Missouri	5,200	1,340	7,225	7,400	7,013
North Dakota	120	80	308	450	650
Oklahoma	490	290	1,605	1,290	1,320
Texas	4,736	1,110	5,125	6,800	6,070
Wisconsin	5,900	1,955	6,116	6,337	7,344
Toronto, Can.	4,000		1,844	2,728	3,878
Σύνολον	145,161	18,942	$84,583	$100,593	$98,530
Γ΄ ΠΕΡΙΦ.					
Connecticut	13,935	2,755	$10,485	$11,955	$10,437
Maine	1,200	395	1,892	1,830	1,560
Massachusetts	46,615	12,588	33,672	32,952	29,316
New Hampshire	8,640	2,440	3,661	4,499	3,910
Rhode Island	2,550	1,180	3,518	3,130	2,950
Montreal, Halifax and Ottawa, Canada	3,400	675	3,795	3,300	3,440
Σύνολον	79,340	20,033	$57,023	$57,666	$51,163
Δ΄ ΠΕΡΙΦ.					
Arizona	800	300	$ 960	$ 1,860	$ 1,540
California	38,610	5,830	20,162	21,162	24,537
Colorado	3,300	600	2,705	3,477	3,476
Idaho	350	100	150	130	420
Montana	380	130	970	1,030	1,020
Nevada	250	50	150		450
New Mexico	500	200	1,285	1,130	740
Oregon	1,500	650	1,000	1,000	1,140
Utah	3,000	1,240	3,242	4,420	4,130
Washington	2,300	1,080	4,527	5,203	5,071
Wyoming	580	220	1,100	1,530	1,700
Vancouver, Can.	1,000	300	800	1,140	1,140
Σύνολον	52,770	10,700	$37,056	$42,082	$45,994
Ε΄ ΠΕΡΙΦ.					
Alabama	1,750	965	$5,008	$4,890	$3,810
Arkansas	300	100	710	580	600
Florida	6,400	925	5,255	5,560	5,490
Georgia	3,840	945	4,580	5,520	4,615
Louisiana	1,100	300	1,738	2,030	2,170
Mississippi				160	580
North Carolina	2,765	720	5,020	4,800	5,200
South Carolina	1,700	615	3,130	3,320	2,710
Tennesee	6,680	480	2,553	2,450	1,860
Virginia	3,670	1,057	5,874	6,640	5,740
West Virginia	3,040	1,068	3,831	3,661	3,361
Nassau, Bahamas		40		1,180	180
Σύνολον	30,245	7,215	$37,699	$39,791	$36,316

ΠΟΙΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣ ΤΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΥ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙ

Γραφεῖα Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, Ἔξοδα Μισθοδοσίας καὶ Συντήρησις Κτιρίων 27%
Συντήρησις Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου 26%
Κατηχητικὰ καὶ Ἐκπαιδευτικὰ Ἔφοδια, Τμῆμα Δημοσίων Σχέσεων καὶ G.O.Y.A. 10%
Ταμεῖον Συντάξεως Κλήρου 10%
Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον 8%
Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων 4%
Ἱεραποστολὴ Καλιφορνίας — Κτίρια 3%
Συνεισφοραὶ καὶ Βοηθήματα 2%

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1953

Γραφεῖα Ἱερ. Ἀρχιεπισκοπῆς, Μισθοδοσία Προσωπικοῦ, Φιλοξενία, Συντήρησις Κτιρίων	$130,268.14
Συντήρησις Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου	123,000.00
Κατηχητ. Ἐφόδια, Ἐκπαίδευσις Ἀπογ. Σχολεῖα, Τμῆμα Δημοσίων Σχέσεων, G.O.Y.A.	50,372.70
Ταμεῖον Συντάξεων Κλήρου	37,764.00
Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον	40,000.00
Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων	20,000.00
Ἱεραποστολὴ Καλιφορνίας, Κτίρια	46,414.00
Συνεισφοραί, Βοηθήματα	13,574.00
Σύνολον	$479,010.98

Ἡ Θεολογική μας Σχολή, ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, τὸ ἱερὸν ἔργον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας κατὰ μέγα μέρος ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ δεκαδολλάριον. Ἡ καταβολή του εἶναι τὸ ἐπιβεβλημένον καθῆκον ὅλων μας.